

www.internationalism.org
nederland@internationalism.org

wereld revolutie

ISSN 0921-7592

Turkije-Egypte: p.4-5

INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE STROMING IN NEDERLAND

SYRIË

Imperialistische oorlog of klassesolidariteit!

Irak, Afghanistan, Libanon, Egypte, Syrië, de slachtpartijen breiden zich steeds verder uit. De kapitalistische verschrikkingen en barbarij verspreiden zich, de doden stapelen zich op. Er is een echte volkerenmoord op gang gekomen die niet te stoppen lijkt, de imperialistische oorlog wint nog steeds terrein. Het kapitalisme, dat volop in verval is en in ontbinding verkeert, sleept de wereld mee in een veralgemeende chaos en barbarij. (1) Het gebruik van chemische wapens, zoals op dit ogenblik in Syrië, is jammer genoeg slechts een van de moordinstrumenten onder de vele andere. Maar dit perspectief van de vernietiging van de mensheid is niet onherroepelijk. Het wereldproletariaat mag niet onverschillig blijven tegenover zoveel afslachtingen en oorlogen, die worden voortgebracht door een systeem dat volop aan het weggroten is. Enkel het proletariaat, als revolutionaire klasse, kan definitief een einde maken aan deze veralgemening van de kapitalistische barbarij. Meer dan ooit wordt de mensheid geconfronteerd met dit enige alternatief: kommunisme of barbarij.

De Syrische bevolking wordt opgeofferd op het altaar van de imperialistische belangen

Op maandag 21 augustus veroorzaakt een aanval met chemische wapens in de buurt van de Syrische hoofdstad Damascus honderden doden. Op alle televisiekanalen, in alle kranten werden de beelden van stervende kinderen, vrouwen en mannen breed uitgesmeerd. Zonder enige scrupule greep de bourgeoisie deze menselijke tragedie aan om altijd weer haar eigen smerige belangen te verdedigen. Het regime van Bachar el Assad, slager onder de slaggers, zou de rode lijn overschreden hebben. Want voor de burgerlijke klasse mag men weliswaar uit alle macht afslachten, maar niet met chemische wapens. In hun jargon worden dat vuile wapens genoemd, die totaal anders zouden zijn dan de propere wapens, zoals bommen en granaten van allerlei aard of zoals de atoombommen, die in 1945 door de Amerikanen op Hiroshima en Nagasaki gedropt werden. Sinds de Eerste Wereldoorlog van 1914-1918, waarbij voor het eerst massaal gifgas werd gebruikt dat honderdduizenden doden veroorzaakte, is de productie van deze chemische wapens nooit gestopt, ze werden 'geperfectioneerd' en gebruikt. De schijnakkoorden over hun gebruik, voornamelijk na de twee wereldoorlogen en in de jaren 1980 waren slechts beginselverklaringen, die bedoeld waren om ook toegepast te worden. En dat was precies het geval! Sinds die tijd werd het gebruik van dit soort wapens op vele oorlogsterreinen ingezet. Tussen 1962 tot 1967 gebruikte Egypte schaaamteloos mosterdgas in Noord-Jemen. In de oorlog Iran-Irak, werden in 1988, onder het welwillende en medeplichtige oog van de 'internationale gemeenschap', van de Verenigde Staten tot Frankrijk, en alle lidstaten van de VN, steden als Halabja gebombardeerd met chemische wapens die meer dan 5000 doden maakte!

Maar het gebruik van dit soort wapens is niet enkel voorbehouden aan de kleine imperialistische landen of aan dictaturen zoals die van Bachar el Assad, zoals de bourgeoisie ons wil doen geloven. Het meest massale gebruik van chemische wapens

tot nu toe was, naast de bombardementen met napalm, het werk van de Verenigde Staten ten tijde van de oorlog in Vietnam. Het ging daarbij om een massale besproeiing met onkruidverdelgers die besmet waren met dioxines, om de rijstvelden en de wouden te vernietigen. Alles moest weggemaaid worden en de Vietnamese bevolking en de Vietcong moesten uitgehongerd worden. Tot woestijn verbrande aarde, een bevolking die geroosterd en verstikt werd... dat was het werk van de acties van het Amerikaanse kapitalisme in Vietnam. En nu staat dan land, samen met andere Westerse grootmachten, zoals Frankrijk, te trappelen om tussen te komen in Syrië om er zogenaamd de bevolking te verdedigen. Sinds het begin van deze oorlog in Syrië zijn er al meer dan 100.000 doden gevallen en meer dan 1 miljoen vluchtelingen in de buurlanden opgevangen. Buiten de berichten die al lange tijd door alle burgerlijke media gespuid worden, moet de arbeidersklasse weten wat de werkelijke oorzaken zijn van de ontkenning van de imperialistische oorlog in Syrië.

Het kapitalisme in verval is verantwoordelijk voor wat er in Syrië gebeurt

Syrië ligt momenteel in het brandpunt van de ontwikkeling van de inter-imperialistische ontwikkelingen en van de chaos die zich uitstrekt van Noord-Afrika tot Pakistan. Als de Syrische regering de oorlogsconfrontatie aangaat in een land dat een grote puinhoop is geworden, dan kan zij haar slachtpartijen enkel voortzetten door de niet te stillen honger van een groot aantal imperialismes van allerlei slag. In de regio zijn Iran, de Libanese Hezbollah, Saoedi-Arabië, Israël, Turkije... allen min of meer direct betrokken in dit bloedige conflict. De machtigste imperialismes van de wereld verdedigen er eveneens hun smerige belangen. Rusland, China, Frankrijk, Groot-Brittannië en de Verenigde Staten nemen ook deel aan de verbreiding van deze oorlog en zijn uitbreiding naar het geheel van de regio. Om de toestand toch nog enigszins onder controle te houden zaaien zij, geconfronteerd

met hun groeiende onmacht, nog meer chaos en verwoesting, dikwijls zelfs volgens de oude tactiek van de verschroeide aarde (*als ik de regio dan toch niet kan overheersen, dan brandt ik haar maar bij de grond af*).

Tijdens de Koude Oorlog, de periode die officieel liep van 1947 tot 1991, en eindigde met de val van de USSR, stonden ertwee blokken tegenover elkaar: Oost en West, met aan het hoofd ervan respectievelijk Rusland en de Verenigde Staten. Deze twee supermachten regeerden toen met ijzeren hand hun 'bondgenoten' of 'satellieten', die verplicht waren de vijandige reus te gehoorzamen. De term waar-

mee deze wereldorde toen werd gekwalificeerd was de blokdiscipline. Die periode vormde een zware bedreiging voor de mensheid want indien de arbeidersklasse niet in staat was geweest om, zelfs op een passieve manier, weerstand te bieden aan de ideologische mobilisatie voor de oorlog, dan zou een derde wereldbrand mogelijk geweest zijn. Sinds de ineenstorting van de USSR zijn er geen blokken en bestaat er geen risico meer op een veralgemeende derde wereldoorlog. Maar ook de blokdiscipline ligt aan flarden. Elke natie speelt haar eigen kaarten uit, de imperialistische bondgenootschappen zijn steeds vluchtige en gelegenheidsallianties... en zo

(wordt vervolgd op pagina 2)

NEDERLAND

Klem tussen bezuinigings- en stimuleringspolitiek

Wat is gemakkelijker dan mee te zingen in het koor van de burgerlijke ideologen, nu de bezuinigingen geen effect sorteren en steeds meer oppositie ontstaat tegen 'het op orde brengen van de staatsbegroting'. Links heeft de wind in de zeilen en kan daardoor nog harder dan een jaar geleden roepen dat er niet bezuinigd maar gestimuleerd moet worden. Dat ze daarmee de VS in de kaart spelen, neemt ze dan maar even voor lief. Maar is het wel een werkelijke andere politiek die links voorstaat?

In de loop van het afgelopen jaar werd wel duidelijk dat de wereldbourgeoisie zich gewaar wordt dat de politiek van bezuinigingen catastrofaal begint te worden en dat ze er, behalve in de Eurozone, steeds meer toe neigt een stimuleringspolitiek te omarmen. In weerwil van de politiek van Brussel, de ECB en Merkel begint diezelfde tendens zich ook in Nederland af te tekenen. Nooit eerder werd er onder de ondernemers en de ideologen van de klasse die aan de touwtjes trekt in Nederland zoveel en zo hardnekkig gepleit voor een 'verruiming van de begrotingspolitiek'.

De Rabobank noemt de voortdurende bezuinigingspolitiek 'fnuikend' en stelt: "Door te blijven vasthouden aan extra bezuinigingen blijft de negatieve spiraal van lage economische groei, afnemende koopkracht en bezuinigingen in stand. De extra bezuinigingen om het begrotingssaldo weer in lijn met de Europese richtlijnen te brengen, gijzelen de Nederlandse groei." Voormalig PvdA-minister Willem Vermeend sluit zich daarbij aan: "We hebben groei nodig om er uit te komen, maar we remmen die groei zelf", zegt hij.

Dick Boer, de topman van supermarktconcern Ahold, is de eerste topondernemer die een direct verband legt tussen het regeringsbeleid en de crisis in Nederland. Dat Nederland nog steeds in een economische recessie zit, is volgens Boerde schuld van het kabinet-Rutte. Volgens de Ahold-topman biedt de regering de consument geen enkel perspectief, omdat ze de lasten steeds maar verzwaart. Daardoor verdwijnt het vertrouwen en houden consumenten de hand op de knip.

En de deskundigen en ondernemers krijgen gelijk van internationale instituten die de financieel-economische situatie in alle landen op de voet volgen. Dat de bezuinigingspolitiek allesbehalve

een oplossing in zicht brengt, wordt bevestigd door een op 1 juli jongstleden gepubliceerd rapport van kredietbeoordelaar Standard & Poor's. S&P schat in dat de groei van de Nederlandse economie de komende jaren 'zeer matig' blijft. De hoge schuldenlast van huishoudens, dalende huizenprijzen, bezuinigingen en de terughoudendheid van banken blijven een rem zetten op de binnenlandse vraag.

De kredietbeoordelaar Moody's bevestigt dit feit: in maart van het afgelopen jaar heeft de kredietbeoordelaar Moody's de vooruitzichten van drie Nederlandse banken bijgesteld van 'stabiel' naar 'negatief'. Het gaat om de Rabobank, de ABN-Amro Bank en de NIBC Bank. De banken beschikken op dit moment over voldoende kapitaal, maar de operationele omgeving van de banken is 'onzeker en fragiel', aldus de kredietbeoordelaar. De vooruitzichten van de ING Bank had Moody's al eerder als negatief beoordeeld.

De slechte resultaten van de bezuiningspolitiek blijkt ook uit het feit dat Nederland is inmiddels verdwenen uit de top-5 van meest concurrerende economieën. In de lijst van 148 landen van het World Economic Forum, is ons land gezakt van de 5e naar 8e plaats. "Het kabinetsbeleid is niet succesvol", is de conclusie van de samenstellers. Het afglijden van Nederland wordt volgens de economen van het WEF veroorzaakt door het verzwakken van de financiële markten. Door instabiele banken wordt het steeds lastiger voor bedrijven en ondernemers om geld te lenen in Nederland.

(wordt vervolgd op pagina 6)

inhoud

- **Vluchtelingen: gecriminaliseerd, geïsoleerd, gedemoniseerd**
De migratie is een kenmerk van de arbeidersklasse..... 3
- **Sociale beweging in Turkije**
Democratie is geen remedie tegen staatsterreur..... 4
- **Egypte**
Egypte toont ons het alternatief: socialisme of barbarij..... 5
- **Spanje**
De maatregelen van de regering tegen de huisuitzettingen zijn geen oplossing, maar een vorm van oplichterij!..... 6
- **Uittreksel van de resolutie over de internationale situatie van het 20e Congres van de IKS**
De imperialistische spanningen in de fase van de ontbinding..... 8

DE IMPERIALISTISCHE SPANNINGEN IN DE FASE VAN DE ONTBINDING

(vervolg van pagina 8)

in
het
Nederlands

Klassenstrijd

- China - De strijd wordt steeds heviger
- Discussiecyclus over "Strijdvormen en organisatie": inleiding deel 1. <http://nl.internationalism.org/node/1029> "Revoluties zijn de locomotieven van de geschiedenis." Een diepgaande maatschappelijke omwenteling gebeurt niet louter 'van bovenaf', maar vraagt de steun en deelname van de massa's 'van onderop'. In de geschiedenis van het kapitalisme kennen we vele momenten van arbeidersstrijd en -verzet tegen allerlei gevolgen van het kapitalistische systeem en zelfs tegen het systeem zelf. In de jaren 2011 en 2012 staken opnieuw protestbewegingen tegen de uitpattingen van het wereldwijde kapitalistische systeem de kop op. Deze wereldwijde bewegingen zijn een schakel geworden in de geschiedenis van de arbeidersstrijd. Die verbondenheid tussen strijdbewegingen uit verleden en heden ligt hem zowel in de inhoud als in de vorm.
- -Discussiecyclus over "Strijdvormen en organisatie": inleiding deel 2. <http://nl.internationalism.org/node/1030> Hoe wordt de klasse zich bewust van zijn revolutionaire aard, van zijn historische rol, als drager van de toekomstige maatschappij? Hoe ontwikkelt een strijd zich eigenlijk? Haar strijd neemt twee gezichten aan: de economische verzetstrijd en de politieke om de uitbuiting op te heffen. Er is geen tegenstelling tussen de economische strijd en de politisering ervan. Er

is ook geen tegenstelling tussen de inzet voor eenmaking van de strijd als klasse en voor de overdenking van de opgedane ervaringen. Zij maken deel uit van dezelfde strijd als klasse. De verscherping van de klassentegenstelling brengt het proletariaat tot bewustzijn, maar de ontwikkeling ervan samen met een klasse-eenheid is geen automatisch of mechanisch proces. Het verloopt heterogeen en ongelijkmatig, zowel in plaats als in ruimte.

- Schoonmakerstrijd: solidariteit ≠ activisme. <http://nl.internationalism.org/node/1019> Enige tijd geleden heeft er zich in het internationalistisch milieu een discussie ontsponnen over steun aan en solidariteit met de strijd van de schoonmakers.

Crisis

- Bankencrisis in Cyprus: Een volgende uitdrukking van de historische crisis van het kapitalisme
- Nederland: de nivellering versluiert drastische bezuinigingsmaatregelen. <http://nl.internationalism.org/node/1020>
- **Andere thema's**
- Discussie- en ontmoetingsdag met de IKS, zomer 2013
- Internationalisme als antwoord op de Koerdische problematiek
- Spanje - De maatregelen van de regering tegen de huisuitzettingen zijn geen oplossing, maar een vorm van oplichterij!
- De kwestie van de organisatorische functionering in de IKS (herpublicatie)

4. In feite maken deze verschillende conflicten op dramatische wijze duidelijk in hoeverre de oorlog een volkomen irrationeel karakter heeft aangenomen in het verval van het kapitalisme. De oorlogen van 19^e eeuw, hoe moorddadig zij ook geweest zijn, hadden vanuit het oogpunt van de ontwikkeling van het kapitalisme een rationaliteit. Door de koloniale oorlogen maakten de Europese staten het mogelijk om een imperium te vormen, waaruit ze grondstoffen konden putten of waarheen ze hun goederen konden laten wegstromen. De Burgeroorlog van 1861-'65 in Amerika, dat door het Noorden werd gewonnen, heeft de deuren geopend voor een volledige industriële ontwikkeling van wat de eerste wereldmacht ging worden. De Frans-Pruisische oorlog van 1870 is bepalend geweest voor de Duitse eenheid en dus voor de totstandkoming van het politieke kader van de toekomstige eerste economische macht van Europa. De Eerste Wereldoorlog daarentegen heeft de Europese landen, zowel 'de overwinnaars' als 'de overwonnenen', bloedeloos achtergelaten en met name de meer 'oorlogszuchtigen' (Oostenrijk, Rusland en Duitsland). De Tweede Wereldoorlog heeft de achteruitgang van het Europese werelddeel bevestigd en vergroot, met de speciale vermelding dat Duitsland, naar het voorbeeld van de eveneens andere 'agressieve' macht, Japan, in 1945 één grote puinhoop geworden was. De Verenigde Staten was het enige land dat in feite van deze oorlog heeft geprofiteerd, omdat ze er later was ingegaan en, als gevolg van hun geografische

positie, heeft kunnen vermijden dat zij zich niet op haar grondgebied afspeelde. Trouwens de belangrijkste oorlog die dit land na de Tweede Wereldoorlog heeft gevoerd, die van Vietnam, heeft heel goed het irrationele karakter ervan aangetoond, aangezien zij, ondanks de aanzienlijke kosten vanuit economisch, maar vooral menselijk en politiek oogpunt, niets aan de Amerikaanse macht heeft toegevoegd.

5. Maar het irrationele karakter van de oorlog is in de fase van de ontbinding op een nog hoger niveau gebracht. Dat wordt bijvoorbeeld heel goed geïllustreerd door de militaire avonturen van de Verenigde Staten in Irak en in Afghanistan. Deze oorlogen hebben aanzienlijke kosten met zich meegebracht, in het bijzonder vanuit economisch oogpunt. Maar de voordelen ervan zijn uiterst beperkt, zo niet negatief. In deze oorlogen heeft de Amerikaanse macht zijn enorme militaire superioriteit kunnen uitstellen, maar dat heeft hem niet in staat gesteld om de doelstellingen te verwezenlijken die hij beoogde: Irak en Afghanistan stabiliseren en zijn vroegere bondgenoten van het westerse blok verplichten om de rijen rondom hem te sluiten. Vandaag laat de geprogrammeerde terugtrekking van de Amerikaanse troepen en de NAVO uit Irak en Afghanistan een instabiliteit zonder weerga achter in deze landen, met het risico dat zij onderdeel gaan uitmaken van de verergering van de instabiliteit van de hele regio. Tegelijkertijd hebben de andere deelnemers aan deze militaire avonturen het schip in verspreide orde verlaten. Voor de Amerikaanse imperialistische macht is de situatie steeds meer verslechterd: terwijl zij er in de jaren 1990 nog in slaagde om haar rol van 'politieagent van de wereld' te behouden, is zijn belangrijkste zorg momenteel zijn onmacht te verbergen tegenover de toename van de wereldchaos, zoals de situatie in Syrië die bijvoorbeeld manifesteert.

6. In de loop van de laatste jaren heeft het chaotische en oncontroleerbare karakter van de imperialistische spanningen en conflicten zich met de situatie in Verre Oosten en, natuurlijk met de situatie in Syrië, zich nogmaals geïllustreerd. In beide gevallen worden wij geconfronteerd met conflicten, die de dreiging in zich dragen de regio in vuur en vlam te zetten en een veel aanzienlijkere destabilisatie te veroorzaken. In het Verre Oosten zijn we getuige van een toename van de spanningen tussen regionale staten. Zo heeft men in de loop van de laatste maanden spanningen zien ontwikkelen waar talrijke landen bij betrokken zijn: Filippijnen in Japan. China en Japan ruziën bijvoorbeeld over de eilanden Senkaku/Diyao, Japan en Zuid-Korea over het eiland Take-shima-Dokdo, terwijl andere spanningen aan de oppervlakte treden waar ook Taiwan, Vietnam of Birma bij betrokken zijn. Maar het meest spectaculaire conflict is natuurlijk dat van Noord-Korea enerzijds en Zuid-Korea, Japan en de Verenigde Staten anderzijds. Bij de keel gegrepen door een dramatische economische crisis, heeft Noord-Korea de militaire inzet opgevoerd. Dit heeft natuurlijk tot doel chantage uit te oefenen, vooral op de Verenigde Staten, om van deze macht een zeker aantal economische voordelen te verkrijgen. Maar dit avonturistische beleid bevat twee heel ernstige factoren. Enerzijds het feit dat zij, zelfs als het op indirecte wijze is, de Chinese reus erin betreft, die een van de enige bondgenoten van Noord-Korea blijft, terwijl deze macht er steeds meer naar streeft om, overal waar ze kan, zijn imperialistische

belangen te doen gelden. Natuurlijk in het Verre Oosten, maar ook in het Midden-Oosten dankzij haar bondgenootschap met Iran (dat bovendien zijn voornaamste leverancier is van koolwaterstoffen), en eveneens in Afrika waar een toenemende economische aanwezigheid tot doel heeft een toekomstige militaire aanwezigheid voor te bereiden, wanneer zij de middelen ervoor heeft. Anderzijds behelst dit avonturistische beleid van Noord-Korea, een staat waarvan de wrede politieke heerschappij van een fundamentele kwetsbaarheid getuigt, het risico van een 'ongeluk', van het begin van een ongecontroleerd proces, dat een nieuwe haard van rechtstreekse militaire conflicten veroorzaakt met moeilijk in te schatten gevolgen. Toch kan men al indenken dat zij een andere tragische episode zullen vormen, die, gevoegd bij alle uitingen van oorlogsbarbarij, de planeet vandaag de dag overstelpen.

7. De burgeroorlog in Syrië volgt op 'de Arabische lente' die, door de regering van Assad te verzwakken, de doos van Pandora heeft geopend van een groot aantal aan tegenstellingen en conflicten, die door de ijzeren hand van deze regering gedurende decennia onder de duim was gehouden. De westerse landen zijn akkoord gegaan met het vertrek van Assad, maar beschikken ter plaatse niet over een oplossing ter vervanging van hem, terwijl de oppositie tegen zijn regime volkomen is verdeeld en de belangrijkste sector hiervan wordt gevormd door islamieten. Tegelijkertijd geeft Rusland de regering van Assad onophoudelijk militaire steun, omdat hij hem, met de haven van Tartus, de aanwezigheid van zijn oorlogsvloot in de Middellandse Zee garandeert. En het is niet de enige staat, aangezien zowel Iran als China niet achterblijven: Syrië is een nieuwe bloedige inzet van de talloze rivaliteiten tussen imperialistische machten van de eerste of tweede orde geworden. En de volkeren van het Midden-Oosten moeten al decennia achtereen de kosten ervan betalen. Het feit dat de manifestaties van 'de Arabische Lente' in Syrië niet is uitgelopen op de geringste verovering van de macht door de uitgebuide en onderdrukte massa's, maar op een oorlog die meer dan 100.000 doden heeft veroorzaakt, vormt een sinistere illustratie van de zwakte van de arbeidende klasse in dit land, de enige kracht die een einde kan maken aan de barbarij van de oorlog. En het is een situatie die eveneens geldt, zelfs wanneer het minder tragische vormen aanneemt, voor de andere Arabische landen, zoals in Egypte of in Tunesië, waar het afzetten van de vroegere dictators heeft geleid tot een overname van de macht door de islamieten, de meest achterlijke fracties van de bourgeoisie, of tot een nog nooit vertoonde chaos zoals in Libië.

Op die manier biedt Syrië ons op dit moment een nieuw voorbeeld van het barbaardom van het kapitalisme in ontbinding, zoals dat zich over de planeet ontkeet, een barbaardom dat de vorm aanneemt van bloedige militaire botsingen. Een barbaardom dat eveneens de gebieden treft waar de oorlog kan worden voorkomen, maar waar de maatschappij zich toch in een steeds grotere chaos stort zoals in Latijns-Amerika, waar de drugskartels, met medeplichtigheid van de sectoren van de staat, een terreur uitoefenen ■

IKS

(1) De kwestie van het imperialisme is het eerste punt dat door deze resolutie wordt behandeld. Daarna komen de vernietiging van het milieu, de economische crisis en tenslotte de klassenstrijd.

SYRIË: IMPERIALISTISCHE OORLOG OF KLASSESOLIDARITEIT

(vervolg van pagina 1)

vermenigvuldigen de conflicten zich zonder dat er één enkele bourgeoisie in slaagt om nog iets onder controle te houden. Dat is de chaos, de groeiende ontbinding van de maatschappij.

Zo maakt de versnelde verzwakking van de grootste imperialistische wereldmacht, de Verenigde Staten, actief deel uit van het wegzinken in de barbarij van heel het Midden en Nabije Oosten. Daags na de chemische aanval in de buurt van Damascus bazuinden de Franse en Britse bourgeoisie, veel behoedzamer gevolgd door de Amerikaanse bourgeoisie, dat een dergelijk feit niet ongestraft mocht blijven. Het militaire antwoord hing in de lucht en zou in verhouding staan tot de misdaad die net was begaan. Maar zie nu hoe de Amerikaanse, met andere heersende klasse van de Westerse staten in hun kielzog, zojuist twee klinkende tegenslagen opgelopen hebben in de oorlogen in Afghanistan en Irak, landen die volop in ontbinding zijn. Hoe dan tussenkomen in Syrië zonder in dezelfde toestand verzeild te geraken? Maar meer nog hebben deze bourgeoisieën te maken met wat zij de publieke opinie noemen, net op het moment dat Rusland nieuwe oorlogschepen stuurt naar de regio. De bevolking wil helemaal geen dergelijke interventie! De meerderheid gelooft de leugens van haar eigen bourgeoisie niet meer. De publieke opinie, die afkerig staat tegenover deze interventie, zelfs in de vorm van bombardementen beperkt zijn in de tijd, vormt een probleem voor de heersende klasse van de Westerse landen.

Dat heeft de Britse bourgeoisie er tenslotte toe genoodzaakt om af te zien van een militaire tussenkomst in Syrië, en haar oorspronkelijke oorlogszuchtige verklaringen te herroepen! Dat is ook het bewijs voor het feit dat de Westerse bourgeoisie geen 'goede oplossing' heeft, maar alleen een slechte. Als ze geen interventie doet (waarvoor Groot-Brittannië heeft gekozen) vormt dat een onmetelijke bekentenis van zwakte. Als zij wel een interventie doet (zoals de Verenigde Staten en Frankrijk lijken te gaan doen), dan zal deze tot niets anders leiden dan nog meer chaos, onstabiliteit en oncontroleerbare spanningen.

Enkel het proletariaat kan een einde maken aan de barbarij door de vernietiging van het kapitalisme

Tegenover heel deze barbarij kan het proletariaat niet onverschillig blijven. Door deze imperialistische klikken worden de uitgebuiten, hele families worden afgeslacht en vervolgd. Of het nu Sjiïeten of Soennieten, niet-gelovigen of Druzen zijn ... vanuit dit oogpunt is er geen enkel verschil. Het is een

menselijke en gezonde reactie 'onmiddellijk' is iets te willen doen om deze afschuwelijke misdaden te doen stoppen. Maar het is dit gevoel dat wordt uitgebuit door de grote democratieën om steeds weer, in naam van het 'humanitaire', hun oorlogsoffensieven uit te voeren en te rechtvaardigen. En elke keer weer verslechtert de wereldsituatie. Het is dus niets anders dan een valstrik.

De enige manier voor de mensheid om haar solidariteit uit te drukken met al de slachtoffers van het weggrottende kapitalisme, is een einde te maken aan dit systeem, dat deze wandaden pleegt. Een dergelijke omwenteling zal natuurlijk niet in één dag plaatsvinden. Maar ook al is de weg lang, maar voor een wereld zonder oorlog en vaderland, zonder ellende en uitbuiting is het de enige die we in kunnen slaan. Want de arbeidersklasse heeft geen nationale vlaggen te verdedigen. Het land, waar zij woont, is de plaats van haar uitbuiting en voor sommigen de plaats van hun dood, vermalden door de wapens van de kapitalistische klasse. De arbeidersklasse draagt de verantwoordelijkheid om tegenover het oorlogszuchtige nationalisme van de bourgeoisie haar internationalisme te stellen. Hoe moeilijk de weg ook is, hij is nodig en... mogelijk! De arbeidersklasse van vandaag moet zich herinneren dat de Eerste Wereldoorlog niet beëindigd werd door de goede wil van de oorlogvoerenden, en evenmin door de nederlaag van Duitsland. Het was enkel de proletarische revolutie en zij alleen, die daar een einde aan gemaakt heeft ■

Tino / 31.08.2013

(1) Lees p.4 het deel van de Resolutie over de internationale Situatie van het 20e Congres van de IKS, over de inter-imperialistische spanningen.

VLUCHTELINGEN: GEGRIMINALISEERD, GEÏSOLEERD, GEDEMONISEERD

De migratie is een kenmerk van de arbeidersklasse

Een voortgaande, hevige ideologische campagne rondom de kwestie van 'mensen zonder papieren' (1) beheerst al enige maanden de situatie in Nederland. Het is de bourgeoisie die dankbaar inspecteert op de heftige emoties, die de kwestie van de 'vluchtelingen' alom onder de mensen in Nederland oproept. Ze pookt de emoties bewust op, zoals we konden zien tijdens de twee congressen, die de PvdA een maand geleden belegde, waarin de botsingen tussen de voor- en tegenstanders van het 'tot crimineel verklaren' van de migranten zonder papieren in alle media breed werden uitgemeten.

De bourgeoisie kon de kwestie van de migranten zonder verblijfspapieren in het centrum van de belangstelling plaatsen omdat er op allerlei plaatsen in Nederland gegroepeerde wanhoopacties plaatsvonden van immigranten. Allereerst is daar de groep die zich de afgelopen herfst verzameld heeft in Amsterdam en opgejaagd wordt van de ene plaats naar de andere. Daarnaast is er een andere groep in het detentiecentrum in Rotterdam, die vanaf begin mei is overgegaan tot een hongerstaking. Deze laatste actie leidt tot ernstige repressie maatregelen door de staat tot aan opsluiten in isoleercellen aan toe. (2)

De behandeling van de 'vluchtelingen' wordt door de ene helft van de mensen betiteld als schandelijk, terwijl de andere helft ze liever zien gaan dan komen. De kwestie van de 'vluchtelingen' is iets dat op dit moment in nagenoeg alle landen van Europa speelt en steeds heviger 'positieve' ('de schandalige, onmenselijke behandeling') en negatieve ('laat ze sproten') oproepen uitlokt onder de bevolking van de landen, waar ze proberen hun hoofd boven water te houden. Op die manier vormt de kwestie van migranten een uitstekend onderwerp voor de bourgeoisie om het nationalisme op te hitsen en de arbeidersklasse te verdelen op basis van nationale en etnische oorsprong.

De hypocrisie van de bourgeoisie

Ten aanzien van de kwestie van de vluchtelingen kent de hypocrisie van de bourgeoisie geen grenzen. De migranten worden achtervolgd als beesten en minachtend omschreven als 'illegalen' alsof ze misdadigers zijn. En wat is hun misdaad? Ze zijn gevlucht voor de armoede en de oorlog in hun land van oorsprong, hun leven op het spel gezet om dan in deze ellende terecht te komen. Ze worden geconfronteerd met uitsluiting, detentie, intimidatie, mishandeling en deportatie. Of ze nu in detentiecentra vertoeven of op de vlucht zijn, het is de staat die de vluchtelingen illegaal maakt.

Aan de ene kant laat ze welooglijk tienduizenden immigranten zonder papieren in Nederland toe om het meest vuile werk te doen onder onmenselijke omstandigheden. Het is geen uitzondering dat immigranten jaren achtereen, werkend in een restaurant, 14 uur per dag en 360 dagen per week, nooit in de buitenlucht komen, en slapen in een ruimte half onder de vloer. Als ze toevallig van het vrouwelijke geslacht zijn, dan lopen ze ook nog de kans door de eigenaar van het restaurant zwanger te raken.

Aan de andere kant blijft ze erop

hameren dat 'het land vol is' en dat 'regels nu eenmaal regels zijn'. De staat bewaart zijn geloofwaardigheid door een strenge aanpak voor te staan van de - overigens logische - neveneffecten van deze vorm van illegale arbeid, zoals de criminalisering van transporten, de militaire interventie ten aanzien van de levensgevaarlijke overtochten en de verwijdering bij slechte woon- en arbeidsomstandigheden.

De hypocrisie van de bourgeoisie komt ook tot uiting met betrekking tot de landen die volgens haar nu weer veilig zijn en waarheen migranten dus weer naar teruggestuurd kunnen worden. Zo heeft de Nederlandse regering onlangs verklaard dat Irak weer genormaliseerd is, terwijl iedereen weet dat Bagdad en de regio's ten noorden en westen van die stad erg onveilig zijn en de politieke spanningen tussen Soennitische en Sjiietische partijen enorm groot zijn.

Kortom: "minderheden (zoals migranten) worden tot zondebok gemaakt. Zij krijgen de schuld van de ellende hier en elders in de wereld. Het kapitalisme is hypocriet: ze worden wel in allerlei sectoren aan het werk gezet voor een hongerloontje, maar zodra er geen winst meer wordt gemaakt, worden ze als ongewenste vreemdeling over de grens gezet." (<http://nl.internationalism.org/node/810>)

De arbeiders zijn 'vrijgemaakt' om ze te kunnen uithuiten

De arbeidersklasse is een klasse van migranten geweest sinds de eerste horizon en lijfeigenen van het land werden losgescheurd.

"Het kapitalisme schept noodzakelijkerwijs een mobiliteit van de bevolking, iet wat niet vereist werd onder vorige economisch-sociale systemen en onder hen onmogelijk was op zo'n grote schaal." (De ontwikkeling van het kapitalisme in Rusland; Lenin) In de vroege geschiedenis van het kapitalisme, in de periode van 'primitieve accumulatie', werden de banden van de arbeiders met feodale heren doorgesneden en "grote massa's mensen worden plotseling en met geweld gescheiden van hun middelen van bestaan, en op de arbeidsmarkt gesmeten als vrije, onbeschermd en rechteloze proletariërs. De onteigening van de landbouwarbeider, van de boer, van de grond is de basis van het hele proces". (Het Kapitaal I Hoofdstuk 24; Karl Marx)

Marx geeft het voorbeeld van de grote Engelse landeigenaars die horigen ontsloegen en deze "pachters verjoegen uit de kleinere huisjes enzovoort; daardoor werd er een massa levende arbeidskrachten op de arbeidsmarkt gegooid, een massa die vrij was in de dubbele betekenis van het woord: vrij van de oude verhoudingen van knechtschap, verbondenheid en dienstbaarheid, en op de tweede plaats vrij van al zijn toebehoren en eigendommen en van iedere objectieve materiële vorm van bestaan, vrij van alle bezit: afhankelijk van het niveau van zijn arbeidsbekwaamheid of overgeleverd aan bedelarij, een zwerversbestaan en roof als zijn enige vorm van inkomen." (Grundrisse; page 507; Pelican; Karl Marx)

Voor het kapitalisme in de 19e eeuw was de migratie een essentiële factor in haar ontwikkeling. Tussen 1848 en 1914

verlieten ongeveer 50 miljoen arbeiders Europa, om zich, in de meeste gevallen, in de Verenigde Staten te vestigen. Deze trek van de mensen droeg in het grootste deel van de 19e eeuw in belangrijke mate bij tot de ontwikkeling van het kapitalisme. Maar in de daaropvolgende periode werd de emigratie voornamelijk gedreven door negatieve factoren, door vervolging, door de noodzaak geweldadige conflicten te ontlopen, door de vlucht voor hongers en armoede.

Migratie vindt niet alleen plaats van het ene naar het andere land, het neemt in de periode van het kapitalisme in verval ook de vorm aan van een groeiende toevlucht naar de steden. Deze massale uittocht van het platteland, de schrijnende uitdrukking van een barbaars systeem, brengt mensen in de steeds meer uit hun krachten groeiende steden, waar de levensverwachting lager is, de ziekten meer wijdverspreid zijn, uitbuiting intensiever is en de levensomstandigheden slechter.

Een korte periode veranderde de situatie, toen er na de Tweede Wereldoorlog, in de landen van West-Europa arbeidskrachten nodig waren uit de zuidelijke landen om het proces van heropbouw te realiseren. De grote democratieën van West-Europa werven miljoenen immigranten aan om hen extreem uit te buiten en hen voor karige lonen het vuilste en moeilijkste werk te laten verrichten. Maar aan het einde van de jaren zestig, toen de crisis opnieuw de kop opstak, begon de bourgeoisie al een hele reeks van beperkende maatregelen door te voeren.

Nu de bourgeoisie geen migranten meer nodig heeft, ook niet om de gaten op te vullen, die waren ontstaan door de terugloop en de veroudering van de bevoelingsbevolking, zijn de campagnes van de bourgeoisie overheersend gericht op het demoniseren van de migranten. Tegen de achtergrond van de oorlog, de economische crisis en de groeiende maatschappelijke problemen wordt niet het kapitalistische systeem als schuldige aangewezen, maar de immigranten die het land binnenstromen evenals allen die hier wonen en zich niet integreren.

Migratie in de vervalperiode: alleen de arbeidersstrijd biedt een uitweg

Huidige schattingen gaan ervan uit dat er meer dan 200 miljoen mensen buiten het land leven, waar ze zijn geboren. En al die migranten hebben hun toevlucht niet gezocht in de centrale landen van het kapitalisme, zoals die van West-Europa. Een land als Zuid-Afrika telt ook al zo'n 250.000 officieel geregistreerde vluchtelingen, komende van landen als

Mozambique, Zimbabwe en Congo. Een land als Pakistan telt zelfs 1.700.000 officieel geregistreerde vluchtelingen, bijna allemaal komende uit Afghanistan. Om allerlei verschillende redenen verplaatsen zich momenteel massa's mensen over de hele wereld: vanwege de hongers en de droogte, de oorlog, ziekten, armoede en vervolging. Maar waar je ook naartoe gaat, niemand kan aan het toenemende kapitalistische barbaardom ontsnappen.

De verschillende ultralinks groepen maken zich voortdurend woedend over de schijnheiligheid van de regering en de media over het feit dat de 'vluchtelingen' door hen steeds weer tot zondebok gemaakt worden. Maar bij haar inspanningen ter oplossing van het probleem van de migranten zonder papieren richt ultralinks zich helemaal tot diezelfde regering. Volgens de Vrije Bond is: "Een oplossing zeer eenvoudig te bereiken, maar daarvoor moet de regering wel over haar eigen schaduw durven stappen." Doorbraak schrijft: "We mogen niet tolereren dat de overheid vluchtelingen op deze wijze criminaliseert, opjaagt, uitsluit, opsluit en mishandelt." Beide groepen doen echter niets anders dan het verzet van deze slachtoffers van het kapitalisme op te sluiten in het nationale kader van de Nederlandse kapitalistische staat. Ze misleiden de migranten ófwel in een poging druk uit te oefenen op het 'democratische gezag' (Doorbraak) ófwel in een beroep op 'de bestaande autoriteit' meer durf te vertonen (De Vrije Bond). zelf hebben ze ook niets anders te bieden dan 'valse' oplossingen. Een strijd binnen het kader van de nationale grenzen en de kapitalistische democratie is niet anders dan een valstrik.

Overall waar de grenzen zich sluiten en de hypocrisie steeds meer aanvaard wordt, daar is ultralinks om een alternatief naar voren te brengen. Maar de ideeën van ultralinks, bijvoorbeeld dat de staat min of meer neutraal is, gaat in tegen de ervaring die de arbeidersklasse ermee heeft. In de kapitalistische maatschappij verdedigt de staat de status quo, en dus de belangen van de heersende klasse. Bovendien is het probleem van de migranten een wereldwijd probleem en kan het niet binnen de nationale grenzen opgelost worden.

Het probleem van de vluchtelingen is een probleem van het kapitalisme. Want zolang het kapitalisme bestaat zullen mensen gedwongen worden om te migreren, te vluchten voor de imperialistische brandhaarden en de gebieden te verlaten die vernietigd worden door de ergste ravages van de economische crisis. De kwestie van de immigranten

kan dus alleen opgelost worden door de omverwerping van het kapitalisme.

Maar de migranten zelf zijn daartoe niet in staat: niet in hun eentje en zeker niet met de 'hulp' van welke ultralinks groep dan ook. De migranten worden dan wel geconfronteerd met een gemeenschappelijk probleem, maar ze vormen geen homogeen geheel, want ze hebben allemaal andere achtergronden en nemen verschillende ervaringen mee uit de landen waaruit ze gevlucht zijn. De enige kracht die wel homogeen is en wel een gemeenschappelijke basis heeft, zijn de arbeiders: "zij hebben niets anders te verliezen dan hun ketenen. Zij hebben een wereld te winnen". (Kommunistisch Manifest; Karl Marx,) De arbeidersklasse is de enige maatschappelijke factor die het probleem van de steeds groeiende migratie op kan lossen, want zij is de enige klasse die bestaat op wereldwijde grondslag. Tegenover misleidingen van de bourgeoisie kan de arbeidersklasse bevestigen dat ze geen land heeft en dat de arbeiders van alle landen zich verenigen in de verdediging van hun belangen. De arbeidersklasse is een internationale eenheid en zal haar bevrijding alleen op wereldschaal kunnen bereiken. Maar met haar bevrijding zal ze ook de grondslag leggen voor de bevrijding van de rest van de mensheid, de migranten inclusief, van de toenemende uitbuiting en onderdrukking.

De arbeiders vormen een klasse die zich kenmerkt door een solidariteit die niets van doen heeft met het sentimentalisme van ultralinks, maar voortkomt uit de gedeelde ervaring ten opzichte van de uitbuiting door het kapitalistisch systeem, dat zich tot in alle hoeken van de wereld heeft uitgestrekt. Tegenover de pogingen van de bourgeoisie om de arbeidersklasse te verdelen in religieuze en etnische groepen, is ze in staat te strijden als een verenigde solidaire klasse, te smeden aan een bewustzijn van haar klassebelangen en van haar klasse-identiteit, en de basis te leggen voor een uitzicht uit de barbaarse ellende van het kapitalisme ■

Zyart / 2013-06-13

(1) In de tekst wordt gesproken over vluchtelingen, migranten en mensen zonder papieren. Dat is niet allemaal hetzelfde. Migrant zijn niet per definitie vluchtelingen en vluchtelingen kunnen een voorlopige verblijfsstatus hebben. Maar wat ze gemeen hebben is de zoektocht naar een bestaan in een ander land of in een regio ver weg, waarin ze werkend en zelfs werkloos, op een veilige en waardige manier in hun inkomen kunnen voorzien.

(2) Een van de opgesloten vluchtelingen belde zaterdag 18 mei naar de Werkgroep Deportatieverzet en vertelde over mishandeling door bewakers op de donderdag daarvoor: "Ze kwamen binnen en zeiden: 'jij moet in isolatie, want je hebt zelfmoordneigingen.' Ik zei dat ik dat niet wilde. 'Nee, je moet naar de isolatie', zeiden ze. Ik weigerde weer. Toen duwden ze me op de grond en sloegen me op mijn arm en op mijn rug." Op 21 mei deed een vertrouwensarts aangifte van mishandeling en van obstructie van medische zorg voor een andere immigrant. De betreffende immigrant was de dag ervoor voor de tweede keer zwaar mishandeld door een bewaker in detentiecentrum Rotterdam. Omstreeks 17.00 uur die dag was hij overgebracht naar de zwaar beveiligde gevangenis in Vught. Voor zover haar bekend was, had hij tot dan toe geen medische zorg gehad. Ze mocht hem op de dag van zijn mishandeling ook niet bezoeken.

(3) Andere basisteksten van de IKS over de kwestie van de migratie zijn: De arbeidersklasse is een klasse van migranten (<http://nl.internationalism.org/node/866>) Immigration and workers movement (<http://en.internationalism.org/ir/140/immigratio>)

Democratie is geen remedie tegen staatsterreur

Wij publiceren hieronder enkele passages van de vertaling van een artikel dat door onze afdeling in Turkije geschreven werd – een jonge afdeling, zowel in de geschiedenis van de IKS als op het vlak van de leeftijd van haar leden. Als revolutionairen en als deel van de generatie die de revolutie onttekend heeft, waren deze kameraden actief betrokken in deze beweging. We raden onze lezers aan onze website te bezoeken voor een volledige versie van dit artikel. Want deze versie is tegelijkertijd een eerste verslag van wat er precies gebeurde,

wemelt bovendien van de concrete details over het leven van die beweging, en is een eerste poging tot analyse van de betekenis ervan. Juist dit laatste aspect willen we, door onze keuze van de passages, in het bijzonder onder de aandacht brengen. Wat is de aard van deze beweging? Van welke internationale dynamiek maakt ze deel uit? Wat zijn haar sterke en zwakke kanten? Welke perspectieven zijn eraan verbonden? Allemaal vragen die centraal staan in wat er vandaag en in de komende periode op het spel staat.

zijn, legitieme leden van de 'nationale' gemeenschap. Dat is de tegenstrijdige weg van de reconstructie van het proletariaat als klasse, maar er bestaat geen twijfel dat deze bewegingen een stap zijn in deze richting.

Een van de belangrijkste redenen waarom een groot deel van de proletariërs, ontevreden met hun levensomstandigheden, de betogingen met een dergelijke vastberadenheid georganiseerd heeft, komt voort uit de verontwaardiging en het gevoel van solidariteit tegen het politiegeweld en de staatsterreur. Desondanks waren er verschillende burgerlijke politieke tendensen actief in een poging de beweging van binnenuit te beïnvloeden om die binnen de grenzen van de bestaande orde te houden. Ze probeerden te verhinderen dat de revolutie zich zou radicaliseren en

te beletten dat de proletarische massa's, die de straten bezet hadden, tegen de staatsterreur klasse-eisen zouden formuleren met betrekking tot hun eigen levensvoorwaarden.

Dus, terwijl we geen eis kunnen aanhalen die volkomen unanimiteit behaalde in de beweging, werd die over het algemeen gedomineerd door democratische eisen. De lijn die opriep tot 'meer democratie', die zich voordeed als anti-AKP - in feite tegen Erdogan - drukte in wezen niets anders uit dan een reorganisatie van het Turkse staatsapparaat op een meer democratische manier. De impact van de democratische eisen op de beweging vormde haar grootste ideologische zwakte. Want Erdogan zelf heeft al zijn ideologische aanvallen op de beweging opgebouwd rond deze krachtlijn van de democratie en van

De beweging, die begon als protest tegen het omhakken van bomen dat plaatsvond in het kader van de vernietiging van het Gezipark aan het Taksimplein in Istanboel, nam een omvang aan die tot nu toe ongekend was in de geschiedenis van Turkije. (...) We kunnen het ware karakter van deze beweging enkel begrijpen wanneer we haar plaatsen in het internationale kader. Vanuit dat gezichtspunt wordt meteen duidelijk dat de beweging in Turkije in het directe verlengde ligt van de revoltes van 2011 in het Midden-Oosten, waarvan de belangrijkste (Tunesië, Egypte, Israël) sterk gekenmerkt werden door de inbreng van arbeidersklasse. De beweging in Turkije lag in het bijzonder in het verlengde van de beweging van de Indignados in Spanje en van Occupy in de Verenigde Staten, waarin de arbeidersklasse niet alleen de meerderheid van het geheel van de bevolking vertegenwoordigt, maar ook kwa deelnemers aan de beweging zelf. Hetzelfde geldt voor de revolutie vandaag in Brazilië en ook voor de beweging in Turkije, waarvan de overgrote meerderheid van de deelnemers tot de arbeidersklasse behoort, en in het bijzonder tot de proletarische jeugd.

(...) De sector die in grootste getale aan de beweging heeft deelgenomen, is de zogenaamde 'generatie van de jaren 1990'. Apolitisme was de label dat op de betogers van deze generatie geplakt werd. Velen van hen kunnen zich de periode niet herinneren, die voorafging aan het AKP regering (de Partij voor Rechtvaardigheid en Ontwikkeling, een 'gematigde' islamitische partij die aan de macht is sinds 2002 – NvdR). Deze generatie, waarvan men zei dat ze niet geïnvesteerd had in de gebeurtenissen en waarvan de leden er alleen op uit zouden zijn zichzelf te redden, heeft begrepen dat het geen heil brengt alleen te blijven staan en ze was de praatjes beu van de regering, die zei hoe ze moest zijn en hoe ze moest leven. De studenten, in het bijzonder de middelbare scholieren, hebben op grote schaal aan de betogingen deelgenomen. Jonge arbeiders en jonge werklozen waren ook talrijk aanwezig in de beweging. Arbeiders en geschoolde werklozen waren ook present.

In bepaalde sectoren van de economie, waar vooral jongeren in precare omstandigheden werken en waar het meestal moeilijk is strijd te voeren –

vooral in de dienstensector – hebben de loontrekkers zich op vanuit hun arbeidsplaats georganiseerd en hebben ze samen aan de betogingen deelgenomen. We vinden voorbeelden van dergelijke deelnames onder de bezorgers van kebabwinkels, onder het barpersoneel, onder de werkers in call centers en kantoren. Het feit dat dit soort deelnames niet opwoog tegen de tendens van de arbeiders om individueel naar de betogingen te gaan, vormt tegelijkertijd één van de belangrijkste zwakheden van de beweging. Maar dit was ook typerend voor bewegingen in de andere landen, waar het overwicht van de straatrevolte een praktische uitdrukking was van de behoefte de sociale versnippering te overstijgen die geschapen wordt door de bestaande voorwaarden van de kapitalistische productie en crisis – in het bijzonder het gewicht van de werkloosheid en de precare arbeid. Maar diezelfde omstandigheden, gekoppeld aan de enorme ideologische aanvallen van de heersende klasse, hebben het voor de arbeidersklasse moeilijk gemaakt zichzelf als een klasse te zien en hebben ertoe bijgedragen onder de betogers het idee te versterken dat ze in wezen een massa individuele burgers

EGYPTE

Tegenover de sociale agitatie in Egypte, heeft het leger bewezen dat het de fractie blijft die het best in staat is om de macht uit te oefenen en de verdediging van de globale belangen van de nationale bourgeoisie te verzekeren.

Overall in de wereld groeit het gevoel dat de huidige orde van zaken niet langer kan blijven doorgaan zoals voordien. Na de opstanden van de 'Arabishe Lente', de beweging van de Indignados in Spanje en van Occupy in de Verenigde Staten, zijn er in de zomer van 2013 enorme massa's op straat gekomen in Turkije en Brazilië.

Honderdduizenden mensen, ja miljoenen, hebben geprotesteerd tegen alle soorten kwalen: in Turkije ging het over de vernietiging van het leefmilieu door een waanzinnig project van 'stadsontwikkeling', het autoritaire binnendringen van de religie in het private leven en de corruptie van de politici; in Brazilië ging het over de verhoging van de tarieven voor het openbaar vervoer, het misbruiken van de rijkdom voor prestigieuze sportuitgaven terwijl de gezondheidszorg, het vervoer, het onderwijs en de huisvesting ineens stortten – en eens te meer, de corruptie van de politici. In beide gevallen, hadden de eerste betogingen te maken met een brutale repressie vanwege de politie, die de beweging alleen maar deed uitbreiden en verdiepen. En in beide gevallen werd de speerpunt van de beweging niet gevormd door de 'middenklassen' (in mediataal, om het even wie nog een baan heeft), maar door de nieuwe generatie van de arbeidersklasse, die ook al heeft ze onderwijs genoten, slechts een mager perspectief heeft om een stabiele baan te vinden en voor wie het leven in een 'opkomende' economie betekent dat men vooral de ontwikkeling meemaakt van de sociale ongelijkheid en de weerzinwekkende rijkdom van een piepkleine elite van uitbuiters.

In juni en juli, was het eens te meer de beurt aan de Egyptenaren om met miljoenen de straat op te gaan en terug samen naar het Tahrirplein te stromen, dat het zwaartepunt was van de opstand

van 2011 tegen het regime van Moebarak. Ook zij werden gedreven vanuit echte materiële noden, in een economie die niet zozeer 'opkomend' maar stagnerend was of aan het terugvallen. In mei onderstreepte een oud-Minister van Financiën, een van de voornaamste economen van Egypte, in een interview met de Guardian, dat "Egypte lijdt onder de zwaarste economische crisis sinds de Grote Depressie. In zijn gevolgen voor de armen, is de economische toestand de ergste sinds de jaren 1930". En het artikel vervolgde: "Sinds de val van Hosni Moebarak in 2011 heeft Egypte een dramatische val meegemaakt van zijn inkomsten zowel van de buitenlandse investeringen als van het toerisme, gevolgd door een daling met 60% van zijn reserves aan deviezen, een daling van 3% van de groei, en een snelle devaluatie van het Egyptische pond. Dat alles heeft een duizelingwekkende stijging teweeggebracht van de voedselprijzen en van de werkloosheid, en een schaarste aan brandstoffen gas voor keukengebruik. Momenteel leven, volgens de cijfers van de Egyptische regering, 25,2 % van de bevolking onder de armoededrempel en 23,7 die er nauwelijks boven uitkomen". (1)

De 'gematigde' islamistische regering geleid door Morsi en de Moslimbroederschap (gesteund door de 'radicalen') is al snel even corrupt gebleken als het oude regime, terwijl haar pogingen om een verstikkende islamistische 'moraal' op te leggen, net zoals in Turkije, een enorme wrevel hebben opgewekt onder de stadsjeugd.

Maar terwijl de bewegingen in Turkije en in Brazilië, die in de praktijk gericht zijn tegen de bestaande macht, een echt gevoel hebben oproepen van solidariteit en eenheid onder diegenen die deelnamen aan de strijd, is het perspectief in Egypte veeleer somber: dat van de verdeling van de bevolking achter verschillende fracties van de heersende klasse, zelfs van een wegzakken in een bloedige burgeroorlog. De barbarij die Syrië heeft opgeslokt toont ons al te duidelijk wat dat zou kunnen worden.

Het wegzinken in de ontbinding, de sociaal economische crisis en de slordigheid en de rampzalige politiek van de regering Morsi (gekozen in juni 2012) heeft ertoe geleid dat de bevolking haar manifestaties in de straat weer heeft opgenomen.

De valstrik van de democratie

Men heeft de gebeurtenissen van 2011 in Egypte en Tunesië uitgedost met de naam 'revolutie'. Maar een revolutie is iets anders dan massabetogingen op straat – zelfs al is dat een noodzakelijk startpunt. Wij leven in een tijdperk waarin de enige mogelijke revolutie wereldwijd is, proletarisch en communistisch: een revolutie niet om van regime te veranderen maar om de staat te ontmantelen; niet om een meer 'rechtvaardig' beheer van het kapitalisme, maar om de omverwerping van de volledige kapitalistische sociale verhoudingen; niet voor de glorie van de natie maar voor de afschaffing van de naties en de schepping van een wereldwijde, menselijke gemeenschap.

De sociale bewegingen, die wij vandaag zien, staan nog ver af van het zelfbewustzijn en de noodzakelijke zelforganisatie voor een dergelijke revolutie. Het zijn echter zeker stappen in die richting, die een uiting zijn van de diepgaande inspanning van het proletariaat om zichzelf te vinden, om zijn verleden en zijn toekomst te herwinnen. Maar het zijn aarzelende stappen, die gemakkelijk afgeleid kunnen worden door de bourgeoisie, wier ideologie diep verankerd zit en die een enorme hindernis vormt in de geesten van de uitgebuiten zelf. De religie is zeker één van die ideologische

hindernissen, een 'opium' dat de onderwerping aan de heersende orde predikt. Maar de democratische ideologie is nog gevaarlijker.

In 2011 eisten de massa's op het Tahrirplein het ontslag van Moebarak en het 'einde van het regime'. En men heeft Moebarak er echt kunnen uitwerken – vooral nadat er een krachtige stakingsgolf door het hele land opdook, die aan de sociale revolutie een extra dimensie gaf. Maar het kapitalistische systeem is meer dan een alleen de regering die aan de macht is: op sociaal vlak is het een verhouding die gebaseerd is op de loonarbeid en de productie voor de winst. Op het politiek vlak is het de bureaucratie, de politie en het leger. En het is ook de façade van de parlementaire democratie, waar men regelmatig, na verloop van enkele jaren, aan de massa's de keuze biedt om zich door een nieuwe bende oplichters te laten pluimen. In 2011 is het leger – waarvan vele betogers dachten dat het 'verenigd' was met het volk – tussengekomen om Moebarak aan de dijk te zetten en verkiezingen te organiseren. De Moslimbroeders, die hun grote kracht putten uit de meer achtergebleven landelijke gebieden, maar die ook het best georganiseerd waren in de stedelijke centra, hebben de verkiezingen gewonnen. En zij hebben sindsdien het duidelijkst mogelijke bewijs geleverd van het feit dat veranderen van regering via verkiezingen niets verandert. En ondertussen is de werkelijke macht, zoals in vele andere landen, onaangetast gebleven: diegene die in handen was van het leger, de enige kracht die werkelijk in staat is om de kapitalistische orde te waarborgen op het nationale vlak.

Wanneer de massa's opnieuw naar het Tahrirplein trokken in juni, waren zij vol verontwaardiging tegen de regering Morsi en de dagelijkse werkelijkheid van hun levensomstandigheden tegenover een economische crisis die niet zomaar een 'Egyptische' is, maar een historische wereldcrisis. Ondanks het feit dat velen onder hen het werkelijke repressieve gezicht van het leger hebben kunnen zien in 2011, was het idee van 'het volk en het leger

verkiezingen: de regeringsverantwoordelijken hebben tot vervelens toe, zij het met veel leugens en manipulaties, het argument herhaald dat zelfs in de meest democratisch geachte landen de politie geweld gebruik tegen illegale betogingen – waarin ze gelijk hebben. Bovendien bond de lijn voor democratische rechten de massa's, geconfronteerd met de aanvallen van de politie en de staatsterreur, aan handen en voeten en kalmeerde ze hun verzet. (...)

Verder waren de linkse vakbondsfederaties, zoals KSEK en DISK, de actiefste elementen in die democratische tendens, die de controle schijnt te hebben genomen over het Solidariteitsplatform van Taksim. (...) Het Solidariteitsplatform van Taksim en de democratische tendens dus heeft, vanwege het feit dat het bestond uit vertegenwoordigers van allerlei verenigingen en organisaties, zijn kracht niet geput uit een organische band met de betogers, maar wel uit de burgerlijke legitimiteit, de gemobiliseerde krachten en de steun van de delen waaruit ze samengesteld is. (...)

De linkerkant van de bourgeoisie is een andere tendens die vermeld moet worden. De basis van de linkse partijen, die we ook kunnen omschrijven als de wettelijke burgerlijke linkerkant, is voor het grootste deel afgesneden van de massa's. Over het algemeen liep ze de democratische tendens achterna. De stalinistische en trotskistische groeperingen, of de radicale burgerlijke linkerkant, waren ook voor het grootste deel afgesneden van de massa's. Zij waren invloedrijk in de wijken waarin ze van oudsher een zekere kracht verte-

genwoordigen. Hoewel ze zich hebben verzet tegen de democratische tendens op het moment dat die de beweging probeerde uiteen te drijven, hebben ze die over het algemeen ondersteund. De analyses van de linkerkant van de bourgeoisie beperkten zich er voor het grootste deel toe zich te verheugen over de 'volksopstand' en te proberen hun woordvoerders voor te stellen als de leiders van de beweging. Zelfs de oproepen tot een algemene staking, een lijn die meestal naar voor geschoven wordt door links, hebben niet echt weerklank gevonden door de sfeer van tomeloze vreugde. De leuze van links die het meeste gehoor vond bij de massa's was "schouder aan schouder tegen het fascisme".

(...) Buiten de tendensen waarover we hierover spraken, is er nog een proletarische tendens, of meerdere proletarische tendensen binnen de beweging. (...) In het algemeen verdedigde een aanzienlijk deel van de betogers het idee dat de beweging een zelforganisatie moest scheppen, die haar in staat moest stellen haar eigen toekomst te bepalen.

Het deel van de betogers dat wilde dat de beweging zich zou verenigen met de arbeidersklasse was samengesteld uit elementen die, ook al ontbrak het hen aan een duidelijke politieke visie, zich bewust zijn van het belang en de kracht van de klasse, die tegen het nationalisme zijn. (...)

De gemeenschappelijke zwakte van de betogers in heel Turkije was echter de moeilijkheid massale discussies te voeren en de controle over de beweging te verwerven, door op basis van die discussies, zelforganisaties te vormen.

Voor de eerste dagen waren deze massadiscussies, vergelijkbaar met wat zich ontwikkeld heeft in bewegingen elders in de wereld, afwezig. Een beperkte ervaring met massale discussies, met bijeenkomsten, algemene vergaderingen enzovoort, en de zwakte van de debatcultuur in Turkije hebben zonder twijfel bijgedragen tot deze zwakte. Tegelijkertijd voelde de beweging toch een behoefte aan discussie en de middelen om die te organiseren begonnen dan ook tevoorschijn te komen.

De eerste uitdrukking van de bewustwording van de noodzaak van discussie was een open forum in het Gezipark. Dit trok niet veel aandacht en duurde ook niet lang, maar had toch een zekere impact. (...) Als we de beweging in het hele land bekijken, was de meest cruciale ervaring die van de betogers in Eskişehir. In een algemene vergadering op het Plein van het Verzet in Eskişehir werden comités gevormd om de betogingen te organiseren en te coördineren. (...) Tenslotte hebben vanaf 17 juni massa's mensen, geïnspireerd door de forums van het Gezipark, in parken in verschillende wijken van Istanbul massaverzamelingen gehouden die ook wel 'forums' genoemd werden. Tot de wijken waar forums georganiseerd werden behoren Beşiktaş, Elmadağ, Harbiye, Nişantaşı, Kadıköy, Cihangir, Ümraniye, Okmeydanı, Göztepe, Rumelihisarüstü, Etiler, Akatlar, Maslak, Bakırköy, Fatih, Bahçelievler, Sarıyer, Yeniköy, Sarıgazi, Ataköy en Alibeyköy. De volgende dagen werden er forums gehouden in Ankara en andere steden. Onmiddellijk, uit angst de controle over die initiatieven te verliezen, begon het

Solidariteitsplatform van Taksim zelf oproepen te lanceren om forums te houden. (...)

Hoewel het verzet van Gezipark op vele aspecten in het verlengde ligt van de Occupy-beweging in de Verenigde Staten, van de Indignados in Spanje en de protestbewegingen, die Moebarak in Egypte en Ben Ali in Tunesië omvergoorpen hebben, heeft ze ook zijn eigen kenmerken: net zoals in al deze bewegingen vormde het jonge proletariaat het vitale gewicht. Egypte, Tunesië en het verzet in het Gezipark hebben gemeen de wens zich te ontdoen van een regime dat wordt beschouwd als een 'dictatuur'. (...) Maar in tegenstelling tot de beweging in Tunesië, die plaatselijke comités organiseerde, en in Spanje of in de Verenigde Staten, waar de massa's via algemene vergaderingen over het algemeen de verantwoordelijkheid voor de beweging droegen, bleef deze dynamiek in Turkije in eerste instantie zeer beperkt.

(...) De meest bediscussieerde vragen gingen ook over de praktische en technische problemen in verband met de botsingen met de politie. (...) De overeenkomst met Occupy in de VS was dat het om een effectieve bezetting [van de straat] ging, ook al werden de bezettingen in de VS, vanwege de massale deelname, in aantal door die in Turkije overtroffen. Ook was er in Turkije, net als in de VS, een tendens onder de betogers om het belang te begrijpen om het werkende proletariaat bij de strijd te betrekken.

(...) Hoewel de beweging in Turkije er niet in geslaagd is een duidelijke

band te leggen met het geheel van de arbeidersklasse, hebben de oproepen tot staking via de sociale media toch een zekere weerklank gehad, die tot uiting kwam in meer werkonderbrekingen dan het geval was in de VS.

Ondanks haar bijzonderheden lijkt het geen twijfel dat de beweging van dit 'uitschot' een integraal onderdeel uitmaakt van de reeks van internationale sociale bewegingen. (...) Een van de beste graadmeters, die aantonen dat deze beweging onderdeel is van de internationale golf, wordt gevormd door de inspiratie die ze opdeed door de betogingen in Brazilië. De Turkse betogers hebben het antwoord, dat van de andere kant van de wereld kwam, begroet met ordewoorden: "Wij zijn samen, Brazilië + Turkije!" en "Brazilië, verzet!" (in het Turks). En omdat de beweging de betogingen in Brazilië, waarin klasse-eisen gesteld werden, geïnspireerd heeft, kan ze in de toekomst de geboorte van klasse-eisen bevorderen in Turkije.

(...) Ondanks alle tekortkomingen en gevaren die deze beweging bedreigen, als de massa's in Turkije er niet in geslaagd waren een schakel te vormen in de keten van sociale revoltes die de kapitalistische wereld dooreenschudde, dan zou het uiteindelijk geleid hebben tot een veel sterker gevoel van machteloosheid. Het ontstaan van een sociale beweging, op een schaal die sinds 1908 niet meer gezien was in dit land, is dus van historische betekenis. (...) ■

Dünya Devrimi / 2013.06.21

(1) De 'gematigde' Islamistische Partij voor Gerechtigheid en Ontwikkeling is sinds 2002 aan de macht in Turkije.

ALTERNATIEF: SOCIALISME OF BARBARIJ

vormen een eenheid' nog ruim verspreid, en het vond een nieuw leven toen het leger begon met Morsi te verwittigen dat hij naar het volk moest luisteren of de gevolgen dragen. Toen Morsi werd afgezet door een militaire staatsgreep bijna zonder bloedvergieten, waren er belangrijke scènes van vieringen op het Tahrirplein. Betekent dit dat de democratische mythe de massa's niet meer enthousiast maakt? Neen: het leger beweert op te treden in naam van 'de werkelijke democratie', die verraden werd door Morsi, en belooft nieuwe verkiezingen te organiseren.

Zo grijpt de garant van de staat, het leger, opnieuw in om te verhinderen dat de woede van de massa's zich tegen de staat zelf zou keren. Maar zij doet dit deze keer ten koste van diepgaande verdelingen die ze gezaaid heeft in de schoot van de bevolking. Of het nu in naam is van de Islam of in naam van de democratische legitimiteit van de regering Morsi, er is een nieuwe protestbeweging ontstaan die de terugkeer eist van het Morsi-regime en die weigert samen te werken met diegenen die hem hebben afgezet. Het antwoord van het leger kwam snel: een ongenadig bloedbad van de betogers vóór het hoofdkwartier van de Republikeinse Garde. Er waren ook botsingen, sommige dodelijk, tussen de rivaliserende groepen betogers.

Het gevaar van de burgeroorlog en de kracht die dat kan beletten

De oorlogen in Libië en Syrië zijn gestart met volksbetogingen tegen de heersende regimes. Maar in beide gevallen hebben de zwakte van de arbeidersklasse en de kracht van de stammen- en sektarische verdelingen gemaakt dat deze revoltes snel werden opgeslokt door gewapende conflicten tussen de burgerlijke fracties. En in beide gevallen hebben de lokale conflicten onmiddellijk een internationale dimensie gekregen: in Libië zijn Groot-Brittannië en Frankrijk, discreet gesteund door de Verenigde Staten, tussengekomen om de rebellenkrachten te bewapenen en te

'leiden'; in Syrië heeft het regime van Assad het overleefd dank zij de steun van Rusland, China, Iran, de Hezbollah en van verschillende andere gieren van hetzelfde allooi, terwijl Saoedi-Arabië en Qatar de rebellen hebben bewapend met de min of meer openlijke steun van Groot-Brittannië en de Verenigde Staten. In beide gevallen, heeft de uitbreiding van het conflict het vervallen in de chaos en de horror versneld.

Hetzelfde gevaar bestaat vandaag in Egypte. Het leger is absoluut niet bereid om de macht af te staan. Voor het ogenblik hebben de Moslimbroeders beloofd om vreedzaam te reageren ten opzicht van de militaire staatsgreep, maar naast het 'pragmatische' islamisme van Morsi, zijn er ook meer extreme fracties die aanleunen bij het terrorisme. De toestand lijkt op een sinistere wijze op die van Algerije na 1991, toen het leger een islamistische regering had omvergoorpen die 'ondersteund werd door de stembus'. Dit leidde tot een bloedige burgeroorlog tussen het leger en gewapende islamistische groepen zoals het FIS. Zoals gewoonlijk was de burgerbevolking het voornaamste slachtoffer: het dodental wordt geschat op 50 000 tot 200 000.

De imperialistische dimensie is ook aanwezig in Egypte. De Verenigde Staten hebben hun spijt uitgedrukt ten opzichte van de militaire staatsgreep, maar hun banden met het leger zijn oud en diepgaand en zij zijn niet gebrand op het type van islamisme dat voorgestaan wordt door Morsi of door Erdogan in Turkije. De conflicten die zich vandaag uitbreiden van Syrië naar Irak en Libanon zouden eveneens een gedestabiliseerd Egypte kunnen bereiken.

Maar de arbeidersklasse in Egypte is een veel formidabeler kracht dan in Syrië en Libië. Zij heeft een veel langere traditie van strijd tegen de staat en de officiële vakbonden die ten minste teruggaat tot in de jaren 1970. In 2006 en in 2007 hebben er zich massastakingen uitgebreid, vertrekkend van de sterk geconcentreerde textiel fabrieken. En deze ervaring van het openlijk uitdagen van het regime heeft de beweging van 2011 gevoed,

die sterk gekleurd werd door de stempel van de arbeidersklasse. Zowel op het vlak van haar tendensen tot zelforganisatie, die opgedoken zijn op het Tahrirplein en in de wijken, als in de stakingsgolf die de heersende klasse er tenslotte van overtuigd heeft om zich van Moebarak te ontdoen. De arbeidersklasse in Egypte is niet geïmmuniseerd tegen de democratische illusies die de hele sociale beweging doordrenkt, maar het zal evenmin gemakkelijk zijn voor de burgerlijke klikken om haar ervan te overtuigen haar klassenbelangen te laten vallen en haar mee te sleuren in de goot van de imperialistische oorlog.

De potentiële bekwaamheid van de arbeidersklasse om de weg naar de barbarij te dwarsbomen kan men niet alleen zien in haar geschiedenis van zelfstandige stakingen, maar ook in expliciete uitdrukkingen van bewustwording die verschenen zijn in de straatbetogingen: op de bordjes waarop stond: 'Noch Morsi, noch de militairen' of 'Revolutie, geen staatsgreep' evenals in de meer directe politieke stellingnames zoals de verklaring van de kameraden van Cairo die recentelijk gepubliceerd werd op de libcom website: "Wij willen een toekomst die noch door het kleingeestige autoritarisme en het vriendsjespolitiekapitalisme van de Moslimbroeders geregeerd wordt, noch door het militair apparaat dat het politieke en economische leven in een houdgreep houdt, noch door een terugkeer van de oude structuren uit het tijdperk van Moebarak. Zelfs indien de rangen van de betogers, die op straat zullen komen op 30 juni, zich

niet kunnen verenigen achter deze oproep, moet het toch de onze blijven - het moet ons standpunt zijn want wij zullen geen terugkeer aanvaarden naar de bloedige periodes uit het verleden" (2)

Toch is het net zoals de 'Arabische Lente', die pas haar werkelijke betekenis vond in het oproer van de proletarische jeugd in Spanje. Die heeft aanleiding gegeven tot een veel meer diepgaande invraagstelling van de burgerlijke maatschappij. De capaciteit van de arbeidersklasse in Egypte om de weg te dwarsbomen naar nieuwe slachtpartijen kan enkel verwezenlijkt worden via de actieve solidariteit en de massale mobilisatie van de proletariërs in de oude centra van het wereldkapitalisme.

Tegenover de Eerste Wereldoorlog, honderd jaar geleden, herinnerde Rosa Luxemburg de arbeidersklasse er plechtig aan dat de keuze die werd aangeboden door de kapitalistische orde in verval, ging tussen socialisme of barbarij. De onbekwaamheid van de arbeidersklasse om de revoltes, die uitgebroken waren als antwoord op de wereldoorlog van 1914-18, tot een goed einde te brengen, hebben een eeuw van echte kapitalistische barbarij tot gevolg gehad. Vandaag staat er nog meer op het spel, want het kapitalisme heeft zich nu de middelen verschaft om alle leven op de hele planeet te vernietigen. De ineenstorting van het sociale leven en het schrikbewind van moordende gewapende bendes – dat is de weg van de barbarij die vandaag wordt geïllustreerd in Syrië. De opstand van de uitgebuiten en onderdrukten, de massale strijd ter verdediging van de menselijke waardigheid en een werkelijke toekomst – dat is wat de sociale revoltes in Turkije en Brazilië als belofte inhouden. Egypte bevindt zich op een kruispunt van deze twee radicaal aan elkaar tegengestelde keuzes, en het is in die zin symbolisch voor de tweestrijd waarmee heel het mensheid wordt geconfronteerd ■

Amos / 10.07.2013

(1) <http://www.guardian.co.uk/world/2013/may/16/egypt-worst-economic-crisis-1930s>

(2) <http://www.libcom.org/forums/news/we-can-smell-tear-gas-rio-taksim-tahrir-29062013>

De maatregelen van de regering tegen de huissuitzettingen zijn geen oplossing, maar een vorm van oplichterij!

Hieronder publiceren wij grote delen van een artikel van **Acción Proletaria (de afdeling van de IKS in Spanje) over het onderwerp van de hypocriete agitatie van de Spaanse regering die niets oplost aan de dramatische toestanden als gevolg van de massale huissuitzettingen.**

Op 9 november heeft een vrouw in Baracaldo (dichtbij Bilbao) zich van het leven beroofd door zich vanaf het balkon op de straat te gooien, toen de politie haar huis binnendrong om haar uit haar huis te zetten. Enkele weken eerder deden zich gelijksoortige feiten voor, waarbij twee slachtoffers vielen: een te Burjassot (in de regio Valencia) en een ander te Granada. Hoeveel van dergelijke gevallen zijn er nu werkelijk? Het is onmogelijk om daar iets over te zeggen, omdat in veel gevallen de achterliggende oorzaak van de zelfmoorden verborgen blijft en wordt toegeschreven aan depressie, familieconflicten, enzovoort.

Geconfronteerd met de 'maatschappelijke emotie', en vooral met de onmiddellijke en spontane woede van de burens van de slachtoffers en veel personen die hun solidariteit hebben geuit, hebben de meeste vertegenwoordigers van het staatsapparaat (die de kapitalistische 'orde' moeten garanderen) informatiebulletins gevuld met klaagzangen en condoleances waarbij wordt beloofd maatregelen te nemen om 'het verlies van mensenlevens te voorkomen' alsook ander bla-bla-bla. Dit laat voor de zoveelste keer zien dat de weerzinwekkende hypocrisie van onze uitbuiters geen grenzen kent.

Een cynisme dat je in opstand doet komen

Zo hebben we in de media gezien hoe de bankiers van de slachtoffers meeliepen, waarbij ze poogden hun meest meelevende gezicht te tonen. Door te erkennen dat ze 'het minst mogelijke' hadden gedaan alvorens over te gaan tot huissuitzettingen proberen ze zichzelf te rechtvaardigen, waarbij ze ons beloven dat ze proberen de belangen te vrijwaren van de andere cliënten van de bank. Maar we weten dat de genationaliseerde bank de procedure voor een authentieke stortvloed aan aanvragen van huissuitzettingen heeft opgevoerd. Ze wil haar balans ten opzichte van de twijfelachtige kredieten opschonen, die haar eerder al het imago een 'bad bank' opleverde.

We hebben ook gehoord van rechtbanken die sinds 2008 bij 400.000 gezinnen in Spanje uitspraak gedaan hebben tegen huissuitzetting, en 'de politiek' in vraag gesteld hebben, omdat zij de enige zijn die over de macht beschikken om de wetten te veranderen. We hebben ook gehoord van politieagenten die met brute krachten mensen hun huis uitgezet hebben en iedereen een pak slaag gegeven hebben die zich verzamelde om zich ertegen te verzetten. Diezelfde agenten vertelden dat 'zij ook gehuild hadden' (sic!) zelfs al hadden ze 'hun plicht gedaan en de rechtbank gehoorzaamd'.

In de media hebben we verklaringen gelezen, in de vorm van nauw gevolgde 'communiqués', waaraan de politiek gevraagd werd onderling tot een akkoord te komen om de gevolgen van de crisis voor het minstbedeelde deel van de bevolking te beperken. Zelfs als ze, endat is voor hen evident, rekening moeten houden met de werkelijke grenzen van de zogeheten 'kwetsbare stabiliteit van het financiële systeem', en de 'geloofwaardigheid van de Spanje in de ogen van de buitenlandse investeerders (...).

We hebben de Parti Populaire (de rechtse partij, die momenteel aan de macht is) zichzelf op de borst ziele kloppen vanwege het feit dat ze, in tegenstelling tot de nutteloze Zapatero, maatregelen

had genomen om de minstbedeelde te beschermen, hoewel deze maatregelen gestimuleerd waren door de bank zelf, die daarvoor de lijnen had uitgezet, tien dagen voor het pompeuze decreet van Rajoy, dat de zegening had gekregen van de "trojka" zelf (1)

Maar het toppunt van het cynisme moet vooral in de PSOE gezocht worden, de partij die het tijdperk na Franco het langste heeft geregeerd en die de hypothekwet van 1946 nooit heeft aangepast, welke werd aangenomen door hetzelfde dictatoriale regime dat door de PSOE zo erg werd gehoord. De partij die 5 miljoen werklozen heeft veroorzaakt, is ook de partij die tussen 2007 en 2011 is overgegaan tot 300.000 huissuitzettingen. En het is ook die partij die zich nu beklagt over de beperkte impact van de maatregelen van Rajoy, die eveneens toegejuicht werd toen hij volkomen brak met de zogeheten 'Gedragscode voor Banken', die in maart van dit jaar goedgekeurd en die kunnen worden toegepast voor 130 gezinnen in het hele land.

Dezelfde Rubalcaba (2), die de politie afstuurde op de bijeenkomsten die sinds 15 mei werden georganiseerd om zich te verweren tegen de huissuitzettingen, vraagt op dit moment dat de politie van de gemeenten, waar een 'socialistische' burgemeester de baas is, niet mee te werken aan hun uitvoering. Enkele dagen geleden verklaarde Maria Antonia Trujillo, de voormalige Minister van Huisvesting van Zapatero, op een provocerende wijze: "Degene die schulden aangaan moet betalen. Anders moet hij zich maar niet in de schulden steken". En degene die op dit moment de rechterhand is van Rubalcaba heeft haar geantwoord: "Waar heb je je socialistische ziel gelaten?" Als de arrogantie van de eerste weerzinwekkend is (...), het cynisme van de tweede doet je in opstand komen.

Met deze walgelijke campagne van valse solidariteit uit de kapitalistische krokodil valse geluiden opdat wij, haar slachtoffers, vertrouwen gaan krijgen in zijn 'goede wil'. Hij wil dat wij gaan geloven dat zijn smaak voor winst, zijn honger naar voordeel ophoudt als hij geconfronteerd wordt met de meest elementaire rechten van de mensen. Alsof er al in de wet niet staat dat we het recht hebben op een waardig leven en op werk! (...) Als de trojka en de regering voor een periode van twee jaar een moratorium zijn overeengekomen voor de gezinnen met een jaarlijks inkomen van minder dan 19.000 euro, waarvan al meer dan de helft besteed wordt aan hypotheekschulden en die, bovendien, in de werkloosheid zitten zonder de minste vorm van bijstand, dan gebeurt dit geenszins vanwege hun goedhartigheid, want zo iets wordt uiteindelijk bepaald door de kapitalistische aard van de trojka en de regering.

Maar vanwege het feit dat de reusachtige meerderheid van de gezinnen in een situatie van insolventie verkeert, kan hen op de straat gooien geen enkel voordeel opleveren. Integendeel: het zal de voorraad aan huizen, die de banken en de regering niet aan niemand weten te slijten, alleen maar doen toenemen. En in ruil voor het 'recht' om twee jaar langer in het huis te blijven wonen, zien de begunstigde gezinnen bovendien hun schuld met een 'redelijke' 30% toenemen. En als in de loop van dit moratorium een 'begunstigde' een arbeidscontract op-

zegt of de kleinste ademruimte voor zijn overleven verwerft, zal hij het ritme van de betaling moeten heropenen of een definitieve uitzetting moeten aanvaarden.

Het ware gezicht van het kapitalisme en de werkelijke strijd tegen de huissuitzettingen.

De president van de Spaanse Associatie van Banken heeft pas geleden verklaard dat de "oplossing" voor de huissuitzettingen 'de bouw is van meer huizen, waarbij vooraf kredieten en hypotheek aangegaan worden', alsof het kapitalisme zou handelen voor de bevrediging van de behoeften van de mensen. Maar dat is compleet verkeerd. Het kapitalisme bestaat om de menselijke behoeften in alle aspecten van het leven, zoals de gezondheidszorg, de vrije tijd en de huisvesting, te transformeren in waren die geruimd kunnen worden tegen andere waren. Zoals de arbeidskracht die in alle omstandigheden geruimd wordt tegen een salaris.

Het kapitalisme offert nooit deze ruilwaarde op ten gunste van de gebruikswaarde, die deze 'goederen' gekregen hebben door degenen die deze producten hebben geschapen - de arbeiders. Daarom staan er momenteel in Spanje één miljoen huizen leeg, terwijl de gezinnen zich ophopen in de huizen van de grootouders (3), en de jongeren geen zelfstandig kunnen beginnen voordat ze gemiddeld 30 jaar oud zijn! Zoals we al gesignaleerd hebben in een ander artikel van Acción Proletaria ('Debat over de kwestie van de huissuitzetting'), is de huidige crisis de meest karakteristieke van het kapitalistische plagen die de mensheid teistert: het is een overproductiecrisis, waarbij de

wetten van de markt worden vastgesteld voor de koopkrachtige kopers zonder rekening te houden met de behoeften van de mensen.

Het is een illusie om te geloven dat het kapitalisme het probleem van de huissuitzetting, zoals zoveel andere, kan oplossen door te vertrekken van de behoeften van mensen of in functie van een gelijke behandeling van de huurders en de verhuurders. Dat is een funeste misleiding. Een van onze belangrijkste punten van kritiek op het platform van eisen zoals dat geformuleerd is door de 'Slachtoffers van de hypothecaire wet' (PAH) of door de 'Stop de Huissuitzettingen'! (Stop Desahucios) is de volgende: ofschoon deze platformen goede vergaderingen georganiseerd hebben, en hoewel deze platformen effectief ruimte gegeven hebben aan een authentieke beweging van solidariteit met de slachtoffers van de huissuitzettingen, vervallen ze in een analyse en voorstellen die voortkomen uit een steriel 'radicaal' reformisme. (...)

(...) In laatste instantie is de stroom van huissuitzettingen niet te scheiden van steeds wredere en snellere verarming van de hele arbeidersklasse. Voor de arbeiders houdt dat in dat ze de strijd tegen de huissuitzettingen nooit moet scheiden van de strijd tegen de ontslagen, tegen de overduidelijke bezuinigingen in de gezondheidszorg of tegen aanslagen op de lonen. Het is een strijd van de uitgebuitenen tegen de overleving van dit systeem van uitbuiting.

De psychologen die aanwezig zijn op de vergaderingen, waar alle uit hun huis verdreven mensen bijeenkomen, zeggen dat ze hen iedere keer meer ontmoedigde zien binnenkomen. Een zeer groot deel van zelfmoordneigingen,

zo stellen zij, wordt gepleegd uit een gevoel van 'persoonlijke mislukking' dat gepaard gaat met de huissuitzettingen. We hebben al hetzelfde gezien bij de werklozen, zoals in Frankrijk, waar de laatste jaren een explosie van zelfmoorden (4) plaatsvond. Dat is de andere kant van de zogenaamde 'vrijheid' van het individu in de kapitalistische maatschappij: achter het begrotingsevenwicht, haar waren, haar winst en haar accumulatie verschuilt zich in werkelijkheid de onbekwaamheid van een productiewijze om in de meest elementaire behoeften van de mensen te voorzien. Opdat de mensheid kan overleven, is het nodig dat het kapitalisme van de aardoppervlakte wordt weggevaagd ■

Dámaso/20.12.2012

(1) De trojka wijst specialisten aan die de Europese Commissie, de Europese Centrale Bank en het FMI vertegenwoordigen en die belast met het verhoren van de economische situatie van de Europese landen in moeilijkheden, zoals Griekenland of Spanje, en vooral de situatie van openbare financiën in het kader van het akkoord over de herfinanciering van hun schuld, waarover in mei 2010 onderhandeld is (noot van de vertaler).

(2) Alfredo Perez Rubalcaba, die al lid was van de regering van Felipe Gonzales in de jaren 1990, was onder ander Minister van Binnenlandse Zaken van 2006-2010, daarna vicepremier en woordvoerder van de "socialistische" regering tussen 2010 en 2012. In februari 2012 benoemd tot secretaris-generaal van de PSOE, presenteert hij zich als "leider van de oppositiegroep" (noot van de vertaler).

(3) Men schat dat er op dit moment in Spanje 600.000 gezinnen leven van een ouderdomspensioen, waartoe de reeds betaalde woning als toevluchtsoord functioneert voor al degenen, die hun huis uitgezet zijn of voor al de gezinnen die hun huur niet kunnen betalen.

(4) Zie voor het eerste geval ons artikel: es.internationalism.org/book/export/html/2407. En voor het tweede geval: fr.internationalism.org/ap/2000s/2010s/2010/213_suicides.

KLEM TUSSEN BEZUINIGINGS- EN STIMULERINGS- EN POLITIEK

(vervolg van pagina 1)

De schijn van stimulering ter maskering van de harde bezuinigingen

De wereldwijde heersende klasse weet ook niet meer zo goed wat te doen tegenover de oprukkende economische crisis. (1) In oktober 2012, toen de IMF zich uitsprak over de bezuinigingspolitiek, verklaarde ze dat men "geen maatregelen moet nemen die de situatie verergeren". Tegelijkertijd verklaarde ze dat, voor wat betreft de aanpassing van de begrotingspolitiek men deze "langzaam maar zeker moet verruimen". Deze citaten komen uit één en het zelfde document. De manoeuvreerruimte tegenover de oprukkende economische crisis, van welke nationale bourgeoisie dan ook, is zo langzamerhand aanzienlijk beperkt geworden.

Het is niet verwonderlijk dat de regering Rutte heel erg twijfelt en eigenlijk ook niet zo goed weet waar ze de nadruk op moet leggen: bezuinigen of stimuleren. Dat valt af te leiden uit het feit dat er nauwelijks een economische politieke op lange termijn meer gevoerd wordt. In de praktijk bestaat er eigenlijk niet eens meer zo iets als een regeerakkoord. De regering maakt plannen, maar voor niet meer dan één jaar vooruit. En dat is voor haar al een hele lange tijd vooruit.

Daarnaast heeft de regering ook geen concrete stimuleringsmaatregelen kunnen bedenken. Het enige stimuleringsplan dat ze heeft bedacht, is het voorstel aan de pensioenfondsen hun kapitaal beleggen in Nederlandse woningcorporaties en niet langer via buitenlandse (vooral Amerikaanse) hedgefonds. Hiermee hoopt ze de vastgelopen woningmarkt weer in beweging te krijgen, een structureel probleem dat jarenlang door de bourgeoisie is verwaarloosd. "Met name de problemen op de woningmarkt duren veel langer dan we hadden gehoopt," al-

dus Minister van Financiën, Dijsselbloem.

Ook al gaan ze nog net niet rollebolend over straat, de spanning tussen de politiek van bezuinigingen en stimulering veroorzaakt wel voortdurend spanningen tussen de regeringspartijen VVD en PvdA. Zo valt het voorstel van de regering om de belasting voor hogere inkomens te verhogen slecht bij de VVD. Tegelijkertijd wekt de onwilligheid van de VVD om stimuleringsmaatregelen te nemen in de bouwsector, waar in het afgelopen jaar tienduizenden werkers zijn ontslagen, steeds meer irritatie bij de PvdA.

Desondanks hebben Fractievoorzitters Samsom en Zijlstra van de PvdA en VVD verklaard dat zij zich willen houden aan de afspraken in het Europese Stabiliteits- en Groeipact. Ze hebben hun zich uitgesproken voor een voortzetting van de politiek van bezuinigingen en zijn dus toch van plan om volgend jaar (2014) zes miljard euro extra te bezuinigen. Stimuleringsplannen zijn voorlopig niet in deze afspraken opgenomen.

Links, op haar beurt, draait hier ogeneschijnlijk haar hand niet voor om. Zij weet wel maatregelen te bedenken die de economie stimuleren en hoe die kunnen worden betaald. Zo wil de SP een stimuleringsplan voor de bouw. Ze wil dit echter toch laten betalen, en wel de ene keer door de ondernemers te laten meebetalen aan de kosten van de werkloosheidswet, de andere keer door ziektekostenpremie afhankelijk te maken van het inkomen en weer een andere keer door de miljarden van de telecomveiling (G4) te gebruiken.

Maar ondanks de grote woorden van Roemer dat het tekort van 3% op de begroting niet heilig is, is het plan van de SP geen vorm van stimuleringspolitiek. Het is slechts een politiek van omhuizing ('hervorming') en dus niets anders dan

een variatie op de bezuinigingspolitiek die wordt voorgeschreven door Europa. Want bij een 'echte' stimuleringspolitiek wordt er een hoeveelheid geld gepompt in de kringloop van kapitaal. Deze 'verruimde' geldhoeveelheid is een schuldvordering op een koopwaar dat niet bestaat. Deze 'injectie' kan dus ze tot niets anders leiden dan een verlaging van de waarde van de munt. Het is als een hond die in zijn eigen staart bijt.

De SP is een partij die inmiddels veel aanhang heeft verworven onder vakbondsleden in Nederland. In de huidige periode is ze het meest geëigend om op het voorplan te staan van de sociale situatie tegen de arbeidersklasse. Zij kan die sectoren van de klasse, die geconfronteerd worden met massale ontslagen, zoals de Thuiszorg, met 'populistische' stimuleringsvoorstellen een schijn van perspectief voorhouden. Terwijl de FNV de landelijke inkadering voor haar rekening neemt, sluit de SP de weerstand tegen de tienduizenden ontslagen in de Thuiszorg op binnen de grenzen van de talloze gemeenten.

Effectief verzet kan alleen tot stand komen als alle getroffen werkers (Thuiszorg, Aldel, Rabobank, enzovoort) breken uit de beperkte kaders van de sector, de instelling, het bedrijf, het beroep. Want de beste manier om de niet-aflatende aanvallen op ieders levensomstandigheden te doen terugwijken, is de ontwikkeling van een beweging die de gemeenschappelijke weerstand van alle delen van werkende klasse (werkloos, nog werkend, half-werkend, flexibel) op voorop stelt. Een benadering, die alle getroffen niet-uitbuitende delen van de bevolking samenbrengt in een gemeenschappelijk verzet, biedt vooruitzicht op resultaat ■

Feyzet / 2013.09.13

(1) Voor een analyse van de economische crisis, zie: Discussiecyclus over de crisis; deel I, II en III)

Nederland	Steun abonnem.	Europa	Air Mail Wereld
-----------	-------------------	--------	--------------------

WERELDREVOLUTIE (4 NRS)

6	15	10	15
---	----	----	----

INTERNATIONALE REVUE (4 NRS)

17	25	17	18,5
----	----	----	------

Alle prijzen in euros

Verspreidersabonnement

vanaf 2e Wereldrevolutie : 1,0 per bijkomend nummer
vanaf 2e Internationale Revue : 2,5 per bijkomend nummer.

Verzending onder gesloten omslag
+ 8,5

Vorige jaargangen: 0,50

Ook verkrijgbaar in PDF-formaat per e-mail (=abon.prijs Nederland)

Contacteer rechtstreeks de betrokken afdeling
voor de territoriale IKS-pers in andere landen

Overschrijving op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda.

OPROEP

Het is nog steeds met beperkte krachten dat de revolutionairen vandaag het hoofd moeten bieden aan een ontzaglijk grote opgave. Daarom doen wij een beroep op al onze lezers, op al onze sympathisanten om mee te werken aan de verspreiding van onze publicaties. Alle informatie waarover je beschikt van wat er rondom je gebeurt, alle verslagen van discussies die je voert zijn uitermate nuttig, als bijdrage aan de antwoorden op de moeilijkheden waartegen het proletariaat vandaag aankijkt. Tenslotte is een goede verdeling van onze pers uiterst belangrijk. Je kan ons hierbij helpen door mee te werken aan de verdeling in boekhandels en kiosken, en de goede verdeling ervan energiek en met regelmaat samen met ons mee opvolgen. We herhalen ook nogmaals onze vraag om je kritiek en commentaar op onze pers te laten kennen.

STEUNFONDS

Ons bijstaan bij de verdediging van onze ideeën verloopt ook via financiële steun. Vandaar dit permanent steunfonds voor onze pers en tussenkomst. In tegenstelling met de organisaties van de bourgeoisie die door de heersende klasse en haar staat subsidies krijgen om de belangen van het kapitaal te verdedigen, leeft de revolutionaire organisatie enkel dankzij de bijdragen van zijn militanten. Uw bijdrage, lezer, is een bewuste politieke daad en uiting van solidariteit en steun bij de verdediging van de revolutionaire ideeën.

Je kan storten op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda of overmaken tijdens een van onze tussenkomsten.

IKS-Zomerdag: 'ontmoetings en discussiedag' te A. (24.08)	452,00
TOTAAL MAART- SEPTEMBER 2013	452,00
ALGEMEEN TOTAAL 2013	612,00

ENGELS/FRANS/SPAANS

Sociale bewegingen in Turkije en Brazilië

De verantwoordiging in het hart van de proletarische dynamiek

20e Congres van de IKS

-Balans van het Congres

-Resolutie over de internationale situatie

-Rapport over de imperialistische conflicten

Het kommunisme: het begin van de werkelijke geschiedenis van de mensheid (X)

-Bilan, De Hollandse Linkerzijde en de overgang naar het communisme

-Weerklank van de studie over de overgangperiode

(Bilan 46, December-Januari 1938)

NEDERLANDS

19e congres van de IKS
Zich voorbereiden op de klas-
seconfrontaties

19e congres van de IKS
Resolutie over de internatio-
nale situatie

*De mobilisatie van de Ver-
ontvaardigden in Spanje
en haar weerslag in de
wereld*

Een veelbelovende beweging
voor de toekomst

Oriëntatietekst: Vertrouwen
en Solidariteit in de strijd van
het proletariaat (Deel I)

Oriëntatietekst: Vertrouwen
en Solidariteit in de strijd van
het proletariaat (Deel II)

**Het kommunisme
is geen
mooi ideaal...**

... maar een materiele noodzaak
... maar staat op de dagorde van de geschiedenis (I en II)
De nederlaag van de Russische revolutie begrijpen

Internationale
Kommunistische
Stroming

nl.internationalism.org

OPENBARE BIJeenKOMSTEN

Raadpleeg onze website voor meer informatie of contacteer ons per mail

● in de loop van oktober 2013 zal de IKS een discussiebijeenkomst organiseren in Nederland.

De exacte plaats wordt eerstdaags bepaald naarvolgens de beschikbaarheid van een geschikte zaal (Leiden of Utrecht).

Wil je graag meehelpen bij de voorbereiding ervan, contacteer ons dan!

Of per e-mail: nederland@internationalism.org; Of per brief: WR, PB 339, 2800 AH Gouda

DISCUSSIES OP HET FORUM

**Aarzel niet om met ons te debateren
op de internetforums**

**internationalism.org
(frans, engels, spaans)**

PUBLICATIES VAN DE IKS - CONTACTADRESSEN

Naam publicatie nooit op envelop vermelden, met uitzondering van Internationalism US

Accion Proletaria (Spanje)

Schrijven naar de Postbus in Parijs,
Frankrijk of e-mail espana@internationalism.org.

Communist Internationalist

(in Hindi)
POB 25, NIT,
Faridabad 121 00 Haryana, INDIA

Dünya Devrimi (Turkije)

Schrijven naar het adres in Zwitserland
of e-mail turkiye@internationalism.org.

Internacionalismo (Venezuela, Peru, Ecuador)

Schrijven naar het adres in Frankrijk of e-mail venezuela@internationalism.org.
Internationalism
PO Box 90475
Brooklyn, NY 11209, USA

Internationalisme

PB 94, 2600 Antwerpen, België
Internationell Revolution

IR, Box 21106,
10031 Stockholm, Zweden
Internasyonalismo, (Filipijnen)

Schrijven naar het adres in India of
e-mail philippines@internationalism.org.

Revolucion Mundial

Apartado de Correos 15-024,
C.P. 02600

Distrito Federal, Mexico, Mexico
Revolucion Internationale

Mail Boxes 153

rue Darnémont, 108

75018 Paris, Frankrijk

Revolução Internacional (Brazilië)

schrijven naar: brasil@internationalism.org

Rivoluzione Internazionale

CP 469, 80100 Napoli, Italië

Wereldrevolutie

WR, PB 339,

2800 AH GOUDA, Nederland
Weltrevolution

Duitsland: schrijven naar de Postbus
in Zürich, Zwitserland

Weltrevolution

Postfach 2216,

CH-8026 Zürich, Zwitserland

World Revolution

BM Box 869, London WC1N 3XX,

Groot-Brittannië

World Revolution (Australië)

Schrijven naar World Revolution,
Groot-Brittannië, of naar: oz@internationalism.org

BROCHURES - BOEKEN

Je kan de publicaties aanschaffen op al onze open activiteiten, in boekhandels of door overschrijving (geef de gewenste publicaties of abonnementen op) op girorekening 1693305 op naam van "Wereldrevolutie", Gouda (+2 EUR per brochure verzendkosten)

- Platform en Manifest € 2,50
- Krisis en verval van het kapitalisme € 3,25
- De vakbonden tegen de arbeidersklasse € 1,50
- Natie of klasse? € 1,85
- Kommunistische organisatie en klassenbewustzijn (en/fr) € 2,50
- De Italiaanse Kommunistische Linkerzijde (en/fr) € 10,00
- De Hollands-Duitse Kommunistische Linkerzijde (en/fr) € 18,00

- De Britse Kommunistische Linkerzijde (en) € 7,00
- De Franse Kommunistische Linkerzijde (fr) € 6,00
- De Russische Kommunistische Linkerzijde (en) € 10,00
- De staat in de overgangperiode van kapitalisme naar kommunisme (en/fr) € 3,00
- Het Trotskisme tegen de arbeidersklasse (fr) € 2,50
- Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie (en/fr) € 2,50

- De Golfoorlog (1991) € 1,25
- Fascisme et démocratie, deux expressions de la dictature du capital (fr) € 4,50
- La terreur stalinienne: un crime du capitalisme, pas du communisme (fr) € 3,00
- Het kommunisme is geen mooi ideaal ..., maar ... € 3,00
- Bundel: ecologie en kapitalisme € 2,00
- Bundel: Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie € 2,50

Boekhandels die IKS-pers verkopen**Antwerpen**

- "Groene Waterman" Wolstraat 7
- "Dierckxsens" Melkmarkt

Amsterdam

- "tFort van Sjakoo" Jodenbreestraat 24

Utrecht

- "De Rooie Rat" Oude Gracht 65

Groningen

- "Rosa" Folkingedwardsstraat 16A

152

Internationale
Revue

23

3 Euro

UITTREKSEL VAN DE RESOLUTIE OVER DE INTERNATIONALE SITUATIE VAN HET 20E CONGRES VAN DE IKS

De imperialistische spanningen in de fase van de ontbinding

Wij publiceren hieronder het deel gewijd aan de imperialistische spanningen van de resolutie over de internationale situatie die tijdens het laatste internationale congres

1. Sinds een eeuw is de kapitalistische productiewijze zijn periode van historische achteruitgang, zijn periode van verval ingegaan. De uitbarsting van de Eerste Wereldoorlog, in augustus 1914, heeft de overgang gekenmerkt van 'La Belle Epoque', het hoogtepunt van de burgerlijke maatschappij, en 'het tijdperk van de oorlogen en de revoluties', zoals de Kommunistische Internationale het tijdens haar eerste congres, in 1919 heeft gekwalificeerd. Sindsdien heeft het kapitalisme zich slechts in een barbaardom gestort, met 'op zijn geweten' in het bijzonder de Tweede Wereldoorlog, die meer dan 50 miljoen doden heeft gekost. De periode van 'welvaart', die op deze afschuwelijke slachtpartij volgde, heeft de illusie kunnen verspreiden dat dit systeem uiteindelijk in staat was geweest zijn tegenstanden te overwinnen. Maar de open crisis van de wereldeconomie, aan het einde van de jaren 1960, heeft het vonnis bevestigd dat de revolutionairen al een halve eeuw eerder onder woorden hadden gebracht: de kapitalistische productiewijze ontsnapt niet aan het lot van de productiewijzen die haar zijn voorafgegaan. Nadat ze een progressieve etappe vormde in de menselijke geschiedenis, was het kapitalisme eveneens een belemmering geworden voor de ontwikkeling van de productiekrachten en de vooruitgang van de mensheid. Het uur van haar omverwerping en vervanging door een andere maatschappij was gekomen.

2. Gelijk met de 'ondertekening' door het kapitalistische systeem van haar historische impasse, plaatste deze open crisis, net als die van de jaren 1930, de maatschappij nogmaals voor het alternatief: de veralgemeende imperialistische oorlog of de ontwikkeling van beslissende gevechten van het proletariaat, met als vooruitzicht de revolutionaire omverwerping van het kapitalisme. Geconfronteerd met de crisis van de jaren 1930 was het wereldproletariaat, dat na de nederlaag van de revolutionaire golf van de jaren 1917-'23 door de bourgeoisie ideologisch was verpletterd,

van IKS is goedgekeurd. Deze resolutie zal weldra in zijn volledigheid beschikbaar zijn (1), zoals de balans van dit 20e Congres, op onze website internationalism.org.

niet in staat geweest zijn eigen antwoord te geven, waardoor de heersende klasse de zijne kon opleggen: een nieuwe wereldoorlog. Vanaf de eerste oprispingen van de open crisis echter, aan het einde van de jaren 1960, is het proletariaat gevechten van grote omvang aangegaan: Mei 1968 in Frankrijk, de Italiaans 'hete herfst' van 1969, de massale stakingen van de Poolse arbeiders aan de Oostzee in 1970 en vele andere, minder spectaculaire, maar net zo belangrijke tekenen van een verandering in de maatschappij: de contrarevolutie was geëindigd. In deze nieuwe situatie had de bourgeoisie de handen niet vrij om de weg van een nieuwe wereldoorlog in te slaan. Hierop volgde meer dan vier decennia van stagnatie van de wereldeconomie, die gepaard ging met steeds heftigere aanvallen op het niveau en de levensomstandigheden van de uitgebuiten. In de loop van deze decennia heeft de arbeidende klasse talloze vormen van verzet gevoerd. Nochtans, zelfs als zij geen beslissende nederlaag heeft ondergaan die de historische koers had kunnen keren, is zij niet in staat geweest om haar strijd en haar bewustzijn te ontwikkelen om aan de maatschappij een ruwe schets te laten zien van een revolutionair vooruitzicht. "In een dergelijke situatie waarin beide fundamentele en tegenstrijdige klassen van de maatschappij, die elkaar confronteren, er niet in slagen om hun eigen beslissend antwoord op te leggen, kan de geschiedenis nochtans niet kunnen stoppen. Nog minder dan voor de andere productiewijzen die aan het kapitalisme zijn voorafgegaan, kan er voor het kapitalisme een bevriezing", een "stagnatie" van het sociale leven bestaan. Terwijl de tegenspraken van het kapitalisme in crisistijd slechts verergeren, kan het onvermogen van de bourgeoisie om het minste vooruitzicht te bieden aan het geheel van de maatschappij en het onvermogen van het proletariaat om onmiddellijk het zijne openlijk te verzekeren slechts op een verschijnsel van veralgemeende ontbinding, van verrotting van de maatschappij uitlopen". ("Ontbinding, laatste fase van het kapitalistische verval", *Internationale Revue*

nr. 13). Sinds een kwarteeuw is dus een nieuwe fase van het verval van het kapitalisme dat is begonnen. De fase waarin het verschijnsel van de sociale ontbinding een beslissende component van het leven van de hele maatschappij is geworden.

Above: Karl Liebknecht, Tiergarten, November 1918.
Below: Rosa Luxemburg at pre-First-World War rally

Rosa Luxemburg en Karl liebknecht in manifestaties tegenover de oorlog 1914-18.

3. Het terrein waarop de ontbinding van de kapitalistische maatschappij zich op meest spectaculaire wijze voordoet is dat van de oorlogsconfrontaties en meer in het algemeen dat van de internationale betrekkingen. De opeenvolging van moorddadige aanslagen die grote Europese steden, met name Parijs, in het midden van het decennium hadden getroffen, heeft de IKS er in de tweede helft van de jaren 1980 toe aangezet om zijn analyse over de ontbinding uit te werken. Aanslagen die niet gepleegd werden door eenvoudige, geïsoleerde groepen maar door bestaande staten. Het was het begin van een vorm van imperialistische confrontaties, vervolgens gekwalificeerd als 'asymmetrische

oorlogen', die een diepgaande verandering tot uitdrukking brachten in de betrekkingen tussen staten en, meer in het algemeen, in het geheel van de maatschappij. De eerste grote historische manifestatie van deze nieuwe en laatste etappe in het verval van het kapitalisme werd gevormd door de ineenstorting van de stalinistische regimes van Europa en het Oostblok in 1989. Onmiddellijk zette de IKS uiteen wat de betekenis deze gebeurtenis, vanuit het oogpunt van de imperialistische conflicten, tot uitdrukking bracht: "De verdwijning van de Russische imperialistische politieagent, en die, wat eruit zal voortvloeien, van de Amerikaanse politieagent ten aanzien van zijn voornaamste 'bondgenoten' van gisteren, openen de deur voor de uitbarsting van een hele reeks van plaatselijke rivaliteiten. Deze rivaliteiten en confrontaties kunnen momenteel niet, in een wereldconflict ontaarden (...). Ten gevolge van de verdwijning van de discipline, die door de aanwezigheid van de blokken wordt opgelegd, dreigen deze conflicten echter heftiger en talrijker te worden en in het bijzonder, natuurlijk, in de zones waar het proletariaat het zwakste is" (*Internationale Revue*, Engels-, Frans- en Spaanstalige uitgave nr. 62 "Na de instorting van het Oostblok, destabilisatie en chaos") Sindsdien heeft de internationale situatie deze analyse slechts bevestigd:

- de eerste Golfoorlog in 1991;
- de oorlog in ex-Joegoslavië tussen 1991 en 2001;
- de twee oorlogen in Tsjetsjenië (in 1994-1995 en in 1999-2000);
- de oorlog in Afghanistan vanaf 2001 die, 12 jaar daarna, nog voortgezet wordt;
- de oorlog in Irak van 2003, waarvan de gevolgen op dramatische wijze op dit land, maar ook op initiatiefnemer van deze oorlog, de Amerikaanse macht blijven wegen;
- de talrijke oorlogen die niet hebben opgehouden het Afrikaanse werelddeel te verwoesten (Rwanda, Somalië, Kongo, Soedan, Ivoorkust, Mali, enz.);
- de talrijke militaire verrichtingen van Israël tegen Libanon of de Gazastrook die een antwoord vormden op het afschieten van raketten door Hezbollah of Hamas

(wordt vervolgd op pagina 2)

● Sinds de Eerste Wereldoorlog is het kapitalisme een maatschappelijk systeem in verval. Het heeft de mensheid tweemaal in een barbaarse cyclus gestort van crisis, wereldoorlog, wederopbouw en nieuwe crisis. In de jaren tachtig is het aan de ultieme fase van dat verval begonnen, de fase van zijn ontbinding. Voor deze onomkeerbare historische neergang bestaat er maar één enkele keuze: socialisme of barbarij, communistische wereldrevolutie of vernietiging van de mensheid.

● De Commune van Parijs van 1871 vormde de eerste poging van het proletariaat om die revolutie tot een goed einde te brengen, op een moment waarop de omstandigheden daarvoor nog niet rijp waren. Onder de voorwaarden die werden geschapen door de intrede van het kapitalisme in zijn vervalperiode vormde de Oktoberrevolutie van 1917 in Rusland de eerste stap naar een waarachtige communistische wereldrevolutie, temidden van een internationale revolutionaire golf die een eind maakte aan de imperialistische oorlog en die verscheidene jaren voortduurde. De mislukking van die revolutionaire golf, met name in Duitsland in 1919-1923, veroordeelde de revolutie in Rusland tot het isolement en een snelle ontaarding. Het stalinisme was niet het product van de Russische revolutie, maar de doodgraver ervan.

● De verstaatste regimes die onder de naam van 'socialistisch' of 'kommunistisch' het licht zagen in de Sovjet-Unie, in de landen van Oost-Europa, in China, Cuba, enzovoort, waren niets anders dan bijzonder wrede vormen van de universele tendens tot staatskapitalisme die eigen is aan de vervalperiode.

● Sinds het begin van de twintigste eeuw zijn alle oorlogen imperialistische oorlogen, in de strijd op leven en dood tussen staten, groot of klein, voor de verovering of het behoud van een plaats in de internationale arena. Deze oorlogen brengen de mensheid op steeds groter schaal niets dan dood en verderf. De arbeidersklasse kan

er enkel op antwoorden met haar internationale solidariteit en de strijd tegen de bourgeoisie in alle landen.

● Alle nationalistische ideologieën over 'nationale onafhankelijkheid', 'zelfbeschikingsrecht der volkeren', of ze nu etnische, historische of religieuze voorwendsels aanvoeren, zijn een waar vergif voor de arbeiders. Door hen op te roepen partij te kiezen voor de een of andere fractie van de bourgeoisie brengen ze de arbeiders ertoe zich tegen elkaar te keren en elkaar uit te moorden voor de ambities en oorlogen van hun uitbuiters.

● In het kapitalisme in verval zijn parlement en verkiezingen een maskerade. Elke oproep om deel te nemen aan het parlementaire circus versterkt enkel de leugen die verkiezingen voorstelt als een werkelijke keuze voor de uitgebuiten. De 'democratie', een bijzonder huichelachtige vorm van burgerlijke heerschappij, verschilt niet fundamenteel van andere vormen van kapitalistische dictatuur zoals stalinisme en fascisme.

● Alle fracties van de bourgeoisie zijn even reactionair. Alle zogenaamde 'arbeiderspartijen', 'socialistische' en 'kommunistische' partijen (de huidige ex-'kommunisten') alsook de 'ultra-linkse' organisaties (trotskisten, maoïsten en ex-maoïsten, officiële anarchisten) vormen de linkerzijde van het politieke apparaat van het kapitaal. Alle tactieken van 'volksfront', 'antifascistisch front' of 'eenheidsfront', waarin de belangen van het proletariaat worden vermengd met die van een fractie van de bourgeoisie, dienen enkel om de strijd van het proletariaat in bedwang te houden en van zijn doel af te leiden.

● Met het verval van het kapitalisme zijn de vakbonden overall omgevormd tot organen van de kapitalistische orde binnen het proletariaat. De organisatievormen van de vakbeweging, zowel de 'officiële' als die van de 'basis', dienen louter om de arbeidersklasse in te kaderen en haar strijd te saboteren.

● Om haar strijd met succes te kunnen voeren moet de

arbeidersklasse haar gevechten verenigen door zelf de uitbreiding en organisatie ervan op zich te nemen, door soevereine algemene vergaderingen en comités van afgevaardigden die door die vergaderingen gekozen worden en er ieder moment door kunnen worden afgezet.

● Terrorisme is in geen enkel opzicht een strijdmiddel van de arbeidersklasse. Als uiting van maatschappelijke lagen zonder historische toekomst en van de ontbinding van de kleinburgerij, voorzover het al niet rechtstreeks voortspruit uit de oorlogen die de staten voortdurend onderling voeren, vormt het in ieder geval een voedingsbodem voor manipulatie door de bourgeoisie. Omdat het geheime acties van kleine minderheden aanprijst staat het in volslagen tegenspraak tot het klassengeweld dat voortvloeit uit de bewuste en georganiseerde massactie van het proletariaat.

● De arbeidersklasse is de enige klasse die in staat is de kommunistische revolutie tot een goed einde te brengen. Door haar revolutionaire strijd komt de arbeidersklasse onvermijdelijk in confrontatie met de kapitalistische staat. Om het kapitalisme te vernietigen zal de arbeidersklasse alle staten omver moeten werpen en op wereldschaal de dictatuur van het proletariaat instellen: de internationale macht van de arbeidersraden, waarin heel het proletariaat verenigd is.

● De kommunistische omvorming van de maatschappij door de arbeidersraden betekent noch 'zelfbeheer', noch 'nationalisatie' van de economie. Het communisme vereist de bewuste afschaffing door de arbeidersklasse van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen: loonarbeid, warenproductie, nationale grenzen. Het vereist de opbouw van een wereldgemeenschap waarvan heel de activiteit gericht is op de volle bevrediging van de menselijke behoeften.

● De revolutionaire politieke organisatie vormt de voorhoede van het proletariaat, als actieve factor in het proces van veralgemening van het klassenbe-

wustzijn binnen het proletariaat. Haar rol bestaat niet uit 'het organiseren van de arbeidersklasse' of uit het 'grijpen van de macht' in haar naam, maar uit het actief deelnemen aan de éénmaking van de strijd, aan het in eigen handen nemen ervan door de arbeiders en uit het afbakenen van een revolutionaire politieke oriëntatie voor de strijd van het proletariaat.

ONZE ACTIVITEIT

● De theoretische en politieke verheldering van de doelen en middelen van de strijd van het proletariaat, van de historische en onmiddellijke voorwaarden ervan.

● De georganiseerde, verenigde en gecentraliseerde tussenkomst op internationaal vlak om bij te dragen tot het proces dat leidt naar de revolutionaire actie van de arbeidersklasse.

● De hergroepering van de revolutionairen voor de oprichting van een ware kommunistische wereldpartij, die onmisbaar is voor het proletariaat ter omverwerping van de kapitalistische heerschappij en op weg naar de kommunistische samenleving.

ONZE OORSPRONG

● De standpunten van de revolutionaire organisaties en hun activiteit zijn het product van de voorbije ervaringen van de arbeidersklasse en van de lessen die haar politieke organisaties er sinds haar ontstaan uit hebben getrokken. De I.K.S. beroept zich daarom op de achterevolvende bijdragen van de Bond van Kommunisten van Marx en Engels (1847-1852), van de drie Internationales (de Internationale Werklieden Vereniging, 1864-1872, de Socialistische Internationale, 1889-1914, de Kommunistische Internationale, 1919-1928), van de linkerfracties die zich in de jaren 1920-1930 uit de ontaardende Derde Internationale hebben losgemaakt, in het bijzonder de Duitse, Hollandse en Italiaanse Linkerzijde.